

Az Első Törvény Harmadik könyve

A Királyok végső érve

Joe Abercrombie

 Hard
Selection

JOE ABERCROMBIE

A Királyok
végső érve

AZ ELSŐ TÖRVÉNY

Harmadik könyv

Könyvmolyképző Kiadó, 2012

A Négy Olvasónak
Tudjátok, kik vagytok

Első rész

*„Mivel az élet olyan-amilyen,
az ember bosszúról álmodik.”*

Paul Gauguin

Piszkos munka

Glokta előljáró az előcsarnokban állt és várt. Kitekeredett nyakát előbb az egyik, majd a másik irányba feszítette, amíg meg nem hallotta az ismerős kattanasokat, és az ismerős fájdalom bele nem hasított a lapockái közti megcsomósodott izomkötegekbe. *Miért csinálom, amikor mindig fáj? Miért kell folyton kísérleteznünk a fájdalommal? Miért piszkáljuk a nyelvünkkel a tállyogot, miért dörzsöljük a vízhólyagot, miért kaparjuk a vart?*

– Nos? – csattant fel.

A lépcső alján álló márvány mellszobor néma megvetéssel meredt rá válaszul. *Pedig a néma megvetésből már kezd épp elegendem lenni.* Glokta elbicegett, sánta lábát csosszanva húzta maga mögött a követ, botja kopogása visszaverődött a magas mennyezet gipszstukkóiról.

A Nyílt Tanács tagjai között ennek a csarnoknak a tulajdonosa, Lord Ingelstad, egészen apró embernek számított. Egy olyan család feje volt, amelyiknek az évek múlásával elapadt a vagyona, és a befolyása szinte semmivé foszlott. *És minél apróbb az ember, a nagyraagyása nyilván annál hatalmasabb. Miért nem veszik észre soha magukat? Az apró dolgok csak még apróbbnak tűnnek a nagyobb helyeken.*

Valahol az árnyékban egy óra néhány lagymatag harangütést bőfentett fel. *Máris húzza az időt. Minél apróbb az ember, annál tovább kell várni a találkozás örömére. De én tudok türelmes lenni, ha kell. Sem ragyogó bankettek, sem rajongó tömegek, sem gyönyörű nők nem várják lélegzet-visszafojtva az érkezésemet. Többé már nem. A gurkhuliak gondoskodtak erről a császár börtöneinek sötétjében. Nyelvét üres ínyéhez*

feszítette, aztán felhördült, ahogy a lábát mozdítva fájdalom nyilai lövelltek ki a combjából, szöktek fel végig a hátán, megrebbentve a szemhéját. *Tudok türelmes lenni. Ez az egyetlen előnye annak, hogy minden lépés gyötrelmem. Az ember hamar megtanul óvatosan haladni.*

Hirtelen kitárult mellette az ajtó, és Glokta odakapta a fejét. Igyekezett, hogy a szája ne ránduljon fájdalmas grimaszra, ahogy a csontok megroppantak a nyakában. Lord Ingelstad állt a küszöbön: jól megtermett, pirospozsgás apafigura volt. Barátságos mosollyal invitálta be Gloktát a szobába. *Mintha baráti látogatás lenne, ráadá-sul még örülne is nekem.*

– A bocsánatát kell kérnem, amiért megvárakoztattam, előljáró. Annyian látogattak meg, amióta megérkeztem Aduába, hogy már pörög a fejem. – *Reméljük, nem csavarodik le azért.* – Annyian, de annyian jöttek el hozzám! – *Nyilván jobbnál jobb ajánlatokkal. Ajánlatokkal a szavazatodért cserébe. Ajánlatokkal, hogy segíts megválasztani az új királyunkat. Viszont meggyőződésem, hogy az én ajánlatomat fájdalmas lenne visszautasítanod.* – Megkínálhatom egy pohár borral, előljáró?

– Nem, uram, köszönöm. – Glokta átbicegett a küszöbön. – Nem maradok sokáig. Nekem is számos dolognak kell még utánajárnom. – *A választások ugyanis nem bundázzák meg magukat, tudod.*

– Természetesen természetesen. Kérem, foglaljon helyet! – Ingelstad elégedetten telepedett le egy székre, és egy másik felé intett. Gloktának eltartott egy darabig, mire óvatosan leereszkedett, majd addig igazgatta a csípőjét, amíg olyan pozíciót nem talált, amiben a háta nem sajgott folyamatosan. – És miről óhajtott tárgyalni velem?

– Sult főlektor megbízásából jöttem. Remélem, nem bántom meg vele, ha őszinte leszek, de Őeminenciája a szavazatát akarja.

A nemesember vonásaira tettett csodálkozás ült ki. *Ami azt illeti, nagyon rosszul tetteti.* – Nem vagyok biztos benne, hogy értem. A szavazatomat, de milyen ügyben?

Glokta letörölte a nedvességet könnyező szeme alól. *Muszáj erre a méltóságon aluli táncra vesztegetni az időt? Neked a testalkatod nincs*

meg hozzá, nekem meg a lábam. – Az ügyben, hogy ki ülhet legközelebb a trónra, Lord Ingelstad.

– Á! Hogy erről van szó. – *Igen, erről. Hülye.* – Glokta elöljáró, remélem, nem okozok csalódást sem önnek, sem Őeminenciájának, aki iránt nem érzek mást, csakis mélységes tiszteletet – itt eltűzött alázatossággal meghajtotta a fejét –, de sajnós azt kell mondanom, hogy jó lelkiismerettel nem engedhetem magam semmilyen irányba befolyásolni. Úgy érzem, hogy rám, miként a Nyílt Tanács többi tagjára is, szent feladatot bízta. Kötelességem arra az emberre szavazni, akit én magam a legalkalmasabb jelöltnek találok a számos szóban forgó kiváló férfiú közül. – Ezzel önelégült mosolyra húzta a száját.

Szép beszéd. A falu bolondja talán el is hinné. Hányszor hallottam ugyanezt vagy valami ehhez hasonlót az elmúlt néhány hétben? A hagyományok szerint most az alkudozás jön. Dülőre kell jutnunk, hogy mennyit is ér pontosan az a szent feladat. Hogy mennyi ezüst írja felül a tiszta lelkiismeretet. Hogy mennyi arany segít megfélemezni a kötelességekről. Csakhogy ma nem vagyok alkudozós kedvemben.

Glokta magasra húzta a szemöldökét. – Gratulálnom kell önnek a nemesi büszkeségéhez, Lord Ingelstad. Ha mindenki ilyen állhatatos lenne, mint ön, jobb világban élnénk. Nemes kiállítás, valóban... Különösen, mivel annyit veszíthet. Akár mindent, gondolom. – Elfintorodott, ahogy a botot a másik kezébe vette, és előrehintáztatta magát a széken. – De látom, nem inog meg, így már távozom is...

– Mégis, miről beszél, elöljáró? – A nemesember idegességére leírt hajas arcáról.

– Nos, Lord Ingelstad, az ön korrupt üzleti ügyeiről.

Az egészségesen pirosposzsgás arc hirtelen betegesen elsápadt. – Itt valami tévedés lesz.

– Ó, nem, efelől biztosíthatom. – Glokta előhúzta a vallomásokat tartalmazó papírlapokat kabátja belső zsebéből. – Az a helyzet, hogy gyakorta megemlíti önt a selyemkereskedők vallomásaikban. Az nem kifejezés, hogy gyakorta. – Ezzel felemelte a ropogó

papírlapokat, hogy mindketten tisztán láthassák. – Itt úgy hivatkoznak önre, és fontos, hogy ezek nem az én szavaim, mint „cinkostárs”-ra. Itt mint egy igencsak viszolyogtató csempészvállalkozás „első számú haszonélvezője”-re. Itt pedig, mint ön is láthatja, és szinte elpirulok, hogy ki kell mondanom, a „felségárulás” szó szerepel meglehetősen közelségben az ön nevéhez.

Ingelstad hátradőlt a székén, és reszkető kézzel tette le a poharát a mellette álló asztalra. Jó adag bor lötytyent ki a gondosan polírozott fára. *Ó, ezt sebesen fel kéne törölni. Szörnyű foltot hagyhat maga után, és bizonyos foltokat sajnos lehetetlen eltávolítani.*

– Őeminenciája – folytatta Glokta –, mivel a barátai között tartja önt számon, elérte, hogy ne induljon nyomozás ön ellen. Tisztában van vele, hogy ön pusztán a családja apadó vagyonát próbálta kipótolni, és együtt is érez önnel. Mindazonáltal, amennyiben ön csalódást okozna neki a szavazatával, az együttérzése sem tartana sokáig. Érti, mit akarok mondani? – *Az a benyomásom, hogy ennél sokkal világosabban már nem is beszélhettem volna.*

– Igen – krákgotta Ingelstad.

– És a kötelesség szava? Már nem szólítja olyan hangosan?

A nemesember nyelt egyet. Most már falféher volt az arca. – Természetesen boldogan támogatom Őeminenciáját, bármiről is legyen szó, de... a helyzet az, hogy... – *Most meg mi jön? Egy kétségbeesett ajánlat? Egy ügyetlen vesztegetési kísérlet? Talán még arra is képes lesz, hogy a lelkiismeretemre apelláljon?* – Tegnap meglátogatott valaki Marovia Legfőbb Bíró képviselőjében. Egy Harlen Morrow nevű férfi. Nagyon hasonló kéréssel állt elő... és nagyon hasonló fenyegetésekkel. – Glokta homloka ráncba szaladt. *Valóban? Marovia meg az ő kis férge. Mindig egy lépéssel előttem járnak, esetleg egy lépéssel mögöttem. De soha nincsenek messze.* Ingelstad hangja határozottan élesebb lett. – Mit kéne tennem? Nem támogathatom mindkettőjüket! Elmegyek Aduából, előljáró, és sosem térek vissza. Én... én tartózkodni fogok a szavazástól...

– Kurvára nem ez fog történni! – szúrta a fogai között Glokta. – Úgy fog szavazni, ahogy én mondom, Marovia pedig menjen a fenébe!

– Még némi ösztökélés? Undorító, de legyen. *Úgyis könyékig mocskos vagyok már. Aligha számít, ha még egy-két csatornába bele kell túrnom.* Bársonyos dorombolássá szelídült a hangja. – Tegnap volt szerencsém összefutni a lányaival a parkban. – A nemesember arcán egyáltalán semmilyen színnek nem maradt nyoma. – Három ártatlan lélek a nővé válás küszöbén, a legdivatosabb ruhákba öltözve, egyik bájosabb, mint a másik. A legkisebb talán... tizenöt éves?

– Tizenhárom – nyögte ki Ingelstad.

– Á! – Ezzel Glokta felhúzta az ajkát, felvillantva fogatlan mosolyát. – Korán érő típus. Jól sejtem, hogy korábban sosem jártak még Aduában?

– Jól. – A férfi hangja alig volt több suttogásnál.

– Biztos voltam benne. Elbűvölt az izgatottságuk, ahogy Agriont csodás kertjeiben sétáltak. Esküszöm, a főváros minden partiképes agglagényének figyelmét magukra vonták. – Hagyta, hogy az arcáról lassan leolvadjon a mosoly. – Megszakadna a szívem, Lord Ingelstad, ha három ilyen finom teremtés egyszer csak Angland valamelyik szigorú fegyintézetében találná magát. Egy olyan helyen, ahol a szépség, a neveltetés és a finom modor egészen másféle, sokkal kevésbé kellemes emberek figyelmét vonná magára. – Glokta gondosan kiszámított mozdulattal rezzent össze, majd lassan előrehajolt, hogy suttogva folytassa: – Egy kutyának sem kívánnám azt az életet. És mindezt egy olyan apa cselekedetei miatt, akinek minden lehetősége megvolt rá, hogy orvosolja a problémát.

– De a lányaimnak ehhez semmi köze...

– Új királyt választunk! Mindenkinek köze van hozzá. – *Talán kemény voltam. De hát kemény időkben kemény tettekre van szükség.* Glokta talpra kászálódott, keze az erőfeszítéstől reszketve szorongatta a botját. – Megmondom Őminenciájának, hogy számíthat az ön szavazatára.

Ingelstad végleg magába roskadt. *Mint egy borostömlő, ha kést döfnek belé.* A válla megereszkedett, az arca elernyedtt, és kiült rá a félelem meg a reménytelenség. – De a Legfőbb Bíró... – suttogta. – Nincs magában könyörület?

Gloktától nem telt több egy vállrándításnál. – Régen volt. Kisfiúkoromban annyira lágyszívű voltam, hogy azt már inkább butaságnak nevezném. Esküszöm magának, a pókhálóba ragadt legyet is megsirattam. – Ahogy az ajtó felé fordult, rettenetes görcsbe rándult a lába. Elhúzta a száját. – De az örökös fájdalom kigyógyított ebből.

BIZALMAS KIS ÖSSZEJÖVETEL VOLT. *Bár a társaságról aligha a barátságos melegség jut az ember eszébe.* Goyle előljáró, csontos arcában ülő gombszemeivel a hatalmas, kerek iroda közepén álló hatalmas, kerek asztal túloldaláról méregette Gloktát. *És az a benyomásom, hogy nem épp gyengéd érzésekkel.*

Őeminenciája, a főlektor, Őfelsége Inkvizíciójának feje egészen másra figyelt. Az ívelt falnak majdnem a felét elfoglalta a háromszázhusz feltűzött papírlap. *Egy-egy a mi nemes Nyílt Tanácsunk minden egyes oroszlánszívű tagja nevében.* A lapok finoman zizegtek a hatalmas ablakokon beáramló enyhe huzatban. *Vacak kis papírlapok vacak kis szavazatok szerint.* Mindegyik laphoz tartozott egy név. *Lord Ez, Lord Az, Lord Akárkifalvy Valaki.* Nagy emberek és kis emberek. *Emberek, akiknek a véleményére senki egy fabatkát sem adott, amíg Raynault herceg ki nem esett az ágyából, egyenesen bele a sírba.*

Jó pár lapnak színes viaszcsomót tapasztottak a sarkára. Olyan is akadt, amelyikre kettő, sőt akár három is jutott. *Szövetségek. Hogy kire fognak szavazni. A kék Lord Brock, a piros Lord Isher, a fekete Marovia, a fehér Sult, és így tovább.* Persze minden megváltozhat, attól függően, hogy merre fújja őket a szél. A viaszdarabok alatt sűrű írás állt, olyan apró betűkkel, hogy Glokta onnan, ahol ült, nem tudta elolvasni. Azért pontosan tudta, mi van a papírokra írva. *A felesége kurva volt. A fiatal fiúk a gyengéi. Annnyit iszik, hogy az már árt az egészségének. Dűbrohamában megölt egy szolgálót. Nem tud kikeveredni a kártyaadósságaiból. Titkok. Pletykák. Hazugságok. Ennek a nemes szakmának az eszközei. Háromszázhusz név és éppen ugyanennyi hitvány kis történet. Mi pedig mindegyiket kiszagoljuk, megpiszkáljuk és felhasználjuk a saját céljainkra. Politika. Ez ám a becsületes embereknek való munka!*

Szóval miért csinálom ezt? Miért?

A főlektort sürgetőbb problémák foglalkoztatták. – Még mindig Brock vezet – mormogta komoran, ahogyan a háta mögött összekulcsolt kézzel a szélben mocorgó papírlapokat figyelte. – Úgy ötven szavazatot nagyjából-egészéből biztosra vehet. – *Már amennyire ezekben a bizonytalan időkben bármit is biztosra lehet venni.* – Isher nem marad le sokkal mögötte, negyvenegykeddőtől számolhat. Amennyire meg tudjuk állapítani, az utóbbi időben Skald is előretört. Meglehetően könnyörtelennek bizonyult. A stariklandi delegációt többé-kevésbé kézben tartja, ami talán harminc szavazatot jelent, és ugyanígy áll Barezin is. Jelen állás szerint ők négyen a legfőbb esélyesek.

De ki tudja? Talán a király még egy évig él, és mire szavazásra kerül a sor, sorban eltesszük egymást láb alól. Glokta kis híján elvigyrodott a gondolatra, de még időben elnyomta. A Lordok Rundója csordultig tele flancos holmikba öltözött hullákkal. Ott lenne az Unió minden nagyszerű nemese, persze a Zárt Tanács tizenkét tagjával együtt. *Mindegyiket a mellette ülő döfte hátba. A kormányzás csúf valósága...*

– Beszélt Heugennel? – kérdezte Sult élesen.

Goyle oldalra kapta kopaszodó fejét, és forrongó dühvel pillantott Gloktára. – Lord Heugen még mindig azzal áztatja magát, hogy ő lehet a következő király, bár talán ha tucatnyi képviselő fölött van befolyása. Jóformán meg sem hallgatott bennünket, annyira lefoglalta, hogy újabb szavazatokat csikarjon ki magának. Talán egy-két héten belül megjön az esze. Akkor rábeszélhetjük, hogy mellénk álljon, de nem mernék fogadni rá. Valószínűbb, hogy Ishert fogja támogatni. Amennyire tudom, ezek ketten mindig közeli barátok voltak.

– Jó nekik – jegyezte meg viczorogva Sult. – Mi a helyzet Ingelstaddal?

Glokta feszengeni kezdett a székén. – Meglehetősen félreérthetetlen szavakkal felvázoltam neki az ultimátumát, eminenciás uram.

– Akkor számíthatunk a szavazatára?

Hogy is fogalmazzak? – Nem merném teljes határozottsággal kijelenteni. Marovia Legfőbb Bíró gyakorlatilag a miénkkel azonos fenyegetésekkel állt elő az emberén, Harlen Morrow-n keresztül.

– Morrow? Az a kis seggnyaló nem Hoff bérence?

– A jelek szerint feljebb került a ranglétrán. – *Vagy lejjebb, attól függ, honnan nézi az ember.*

– Őt elrendezhetjük. – Goyle arcán visszataszító mosoly jelent meg. – Méghozzá könnyedén...

– Nem! – csattant fel Sult. – Miért van az, Goyle, hogy amint szembe találjuk magunkat egy problémával, maga máris gyilkosságon töri a fejét? Egyelőre óvatosnak kell lennünk, és méltányosnak kell mutatnunk magunkat, mintha hajlandóak lennénk tárgyalni. – Ahogy az ablakhoz lépett, a ragyogó napfény bíborszínben csillant meg hivatali gyűrűje kövén. – Időközben senki sem törődik vele, hogy ezt az országot kormányozni is kéne. Senki nem gyűjti be az adókat. Senki nem bünteti meg a bűnösöket. Ez a Tímárnak nevezett demagóg, áruló gazember falusi vásárokon ágál, és nyílt lázadásra bujtogat. Újabbán a parasztok tömegével hagyják ott a földjeiket, hogy banditának álljanak, és ellopjanak vagy elpusztítsanak mindent, amit csak érnek. Terjed a káosz, nekünk pedig nincsenek meg az eszközeink, hogy útját álljuk, és fenntartsuk a rendet a városban. Ki tudja, talán valamelyik nagytiszteletű nemesünk belefárad a várakozásba, és úgy dönt, idő előtt megszerzi magának a trónt. Ha engem kérdeznek, bármelyiktől kitelik.

– Számíthatunk rá, hogy hamarosan visszatérnek a seregeink északról? – kérdezte Goyle.

– Valószínűtlen. Az a tuskó Burr tábornagy három hónapig töketlenkedett Dunbrecnél, úgyhogy rengeteg időt hagyott Bethodnak, amíg összeszedhette magát a Fehér-folyam mögött. Ki tudja, mikor végzi el végre a feladatát, ha egyáltalán elvégzi valaha.

Hónapokat töltöttünk azzal, hogy leromboljuk a saját erődűnket. Az ember szinte azt kívánná, bár ne strapáltuk volna annyira magunkat az építkezéssel.

– Huszonöt szavazat. – A főlektor összeráncolt homlokkal nézte a zizegő papírlapokat. – Huszonöt, Maroviának meg tizenennyolc van? Alig jutunk valamire! Ahányszor megszerzünk egy szavazatot, elvesztünk cserébe egy másikat.

Goyle előredőlt a székén. – Eminenciás uram, talán eljött az idő, hogy ismét felkeressük a barátunkat az Egyetemen...

A főlektor dühösen fújtatott egyet, mire Goyle gyorsan becsukta a száját. Glokta kinézett az ablakon, és úgy tett, mintha semmi különösöt nem hallott volna. Az Egyetem hat düledező tornya uralta a kilátást. *De miféle segítséget remélhetne ott bárki is? A pusztulás meg a por közepette, a vén hülye Beavatottaktól?*

Sult nem hagyott sok időt gondolkodni. – Magam beszélek Heugennel. – Megbökte az egyik papírlapot az ujjával. – Goyle, írjon Meed kormányzónak, és igyekezzék kicsikarni belőle a támogatását! Glokta, maga pedig szervezzen meg egy találkozót Lord Wetterlanttal! Ő még nem kötelezte el magát egyik fél mellett sem. Indulás, tegyék a dolgukat! – Sult elfordult a titkokkal teleírt lapoktól, és hűvös kék szemét Gloktára szegezte. – Tegyék a dolgukat, és szerezzenek... nekem... szavazatokat!

Főnöknek lenni

-H ideg egy éjszaka! – kiáltotta a Kutyaember. – És állítólag nyár van!

A három férfi felkapta a fejét. A legközelebb álló öreg volt és ősz; ráncos arcáról lerítt, hogy jó pár telet látott már. Mellette egy fiatalabb férfi állt, akinek a bal karja könyökből hiányzott. A harmadik legfeljebb fiú volt még, a rakpart végéről a sötét tengert figyelte komor képpel.

A Kutyaember csúf sántítást tettetve közelített feléjük. Az egyik lábát úgy húzta maga után, mintha komoly fájdalmai lennének. A vészharang mellett egy póznáról lógó lámpa alá bicegett, és fel-emelte a butykost, hogy mindenki láthassa.

Az öregember elmosolyodott, és a falnak támasztotta a lándzsáját. – A vízparton mindig hideg van. – A tenyerét dörzsölve lépett közelebb. – Még szerencse, hogy te melegen tartasz bennünket, mi?

– Bizony ám! Egészségünkre! – A Kutyaember kihúzta a dugót, meghintáztatta a kezében a butykost, aztán felemelte az egyik bögrét, és lötyyentett bele egy adagot.

– Nem kell szégyenlősködni, mi, cimborá?

– Hát nem is! – A Kutyaember töltött még. Amikor megkapta a bögréjét, a félkarú férfi is letette a lándzsát. A fiú jött oda utoljára. Bizalmatlanul mérte végig a Kutyaembert.

Az öreg oldalba bökte a könyökével. – Biztos vagy benne, hogy anyád nem bánja, ha iszol, fiacskám?

– Kit érdekel, mit mond? – mordult fel a fiú, igyekeztén minél gorombábbnak tűnni.

A Kutyaember a kezébe nyomta a bögrét. – Ha elég nagy vagy hozzá, hogy elbírd a lándzsát, akkor nyilván ahhoz is elég nagy vagy, hogy a bögrét elbírd.

– Elég nagy vagyok! – jelentette ki a fiú, és kikapta az italt a Kutyaember kezéből. Miután azonban ivott belőle, összerázkódott. A Kutyaembernek eszébe jutott, milyen volt, amikor először ivott: irdatlan hányinger fogta el, és nem értette, mire a nagy felhajtás. Elmosolyodott magában. A fiú valószínűleg azt hitte, őt neveti ki. – Különben is, ki maga?

Az öreg legyintett. – Ne törődj a sráccal! Az ő korában még mind azt hiszik, hogy a gorombaság tiszteletet szül.

– Semmi vész – mondta a Kutyaember, majd töltött magának is, és letette a butykost a kövekre. Alaposan végiggondolta, hogyan folytassa, nem szívesen szölte volna el magát. – Cregg a nevem. – Egyszer ismert egy Cregg nevű férfit, aki meghalt egy csetepatéban, fent a hegyekben. A Kutyaember nem nagyon kedvelte, és el sem tudta képzelni, miért éppen az ő neve jutott most eszébe, de hát éppen úgy megtette, mint akárki másé. Nagyot csapott a lábára. – Combon szúrtak Dunbrecnél, és nem gyógyult meg rendesen. Nem tudok többé menetelni. Nagyon úgy áll, hogy a csataterén már hasznavehetetlen vagyok, szóval a főnököm leküldött ide, hogy veletek figyeljem a vizet. – Elnézett a tenger felé, ami úgy izgett-mozgott és csillogott, mintha élne. – Igazából nem bánom különösebben. Őszintén szólva a hócipőm is tele volt már a háborúskodással. – Ez a legvége legalább igaz volt.

– Ismerem az érzést – szölt a félkarú, és megrázta könyöke csonkját a Kutyaember orra előtt. – Hogy állnak a dolgok odafent?

– Tűrhetően. Az Unió még mindig a saját falai előtt ücsörög, és mindent megpróbál, hogy bejusson. Mi meg a folyó túlsó partján várjuk őket. Hetek óta nem történt semmi.

– Azt hallottam, hogy néhányan a mieink közül átálltak az Unióhoz. Állítólag Háromfás is ott volt, de megölték abban a csatában.

– Háromfás Rudd nagy ember volt – szölt az öreg. – Nagy ember.

– Igen – bólintott a Kutyaember. – Az volt.

– Én meg azt hallottam, hogy a Kutyaember vette át a helyét – szólt közbe a félkarú.

– Ez biztos?

– Azt beszélik. Bitang egy gazember. Óriási fickó. Azért hívják Kutyaembernek, mert egyszer leharapta egy nő mellét.

A Kutyaember pislantott egyet. – Tényleg? Hát őt sose láttam.

– Állítólag a Véres Kilences is odafent volt – suttogetta a fiú. Elke-rekedett a szeme, mintha egy szellemről beszélne.

A másik kettő ráfordult. – A Véres Kilences meghalt, fiam, és jó is, hogy megszabadultunk a gonosz bitangjától. – A félkarú megborzongott. – A pokolba is, hogy neked meg milyen hülye ötleteid vannak!

– Én is csak úgy hallottam.

Az öreg ledöntött még egy kis grogot, és megtörölte a száját. – Nemigen számít, ki hol van. Az Unió nyilván ráun majd az egész-re, ha végül visszaszerzik az erődjüket. Ráunnak, és hazamennek a tengeren túlra, mi meg visszatérünk a hétköznapiokhoz. Ide, Uff-rithba, amúgy sem tolják le a képüket.

– Nem – állapította meg vidáman a félkarú. – Ide biztosan nem jönnek.

– Akkor meg mi a fenéért őrkdünk itt? – nyafogott a fiú.

Az öreg a szemét forgatta, mintha tizedszer hallaná a kérdést, és eddig is mindig ugyanazt a választ adta volna rá. – Mert ezt a fel- adatot kaptuk, öcskös.

– És ha az ember kap egy feladatot, az a legjobb, ha rendesen megcsinálja. – A Kutyaember emlékezett rá, hogy Logen is ugyan- ezt mondta neki, meg Háromfás is. Időközben mind a ketten visz- szamentek a sárba, de ettől a mondás még ugyanúgy igaz maradt. – Még ha unalmas vagy veszélyes vagy akár sötét feladatról van is szó. Még akkor is, ha olyan feladatról, amit szíved szerint nem csi- nálnál meg. – A fenébe, hogy mennyire kell hugyoznia! Ilyenkor mindig rájött.

– Így igaz – mondta az öreg, és belemosolygott a bögréjébe. – Vannak dolgok, amiket muszáj megcsinálni.

– Pontosan. Azért kár. Elég rendes fickóknak tűntök. – Ezzel a Kutyaember a háta mögé nyúlt, mintha a fenekét akarná megvakarni.

– Kár? – A fiú értetlenül nézett. – Hogy érti azt, hogy...

Ez volt az a pillanat, amikor Métély mögéje lépett, és elmetszette a torkát.

Majdnem pontosan ezzel egy időben Zordon piszkos keze a félkarú szájára tapadt, pengéje hegye pedig véresen csúszott elő a köpenye résén. A Kutyaember előreugrott, és háromszor, gyors ütemben az öreg bordái közé döfött. Az öreg hörögni kezdett, megtántorodott, elkerekedett a szeme. A bögrét még mindig a kezében tartotta, és groggal keveredett nyál csorgott elő a szájából. Aztán eldőlt.

A fiú odébbmászott pár lépésnyit. Fél kezét a nyakára szorította, hátha sikerül bent tartania a vért, a másikkal pedig a rúd felé nyúlt, amelyiken a harang lógott. Van vér a pucájában, állapította meg a Kutyaember magában, ha még elvágott torokkal is a harangra gondol. A célját azért nem érthette el, mert Métély gondolkodás nélkül a tarkójára taposott, és kilapította.

A Kutyaember elfintorodott, ahogy hallotta a fiú csontjainak recsenését. Egészen biztos, hogy nem érdemelt ilyen halált. De hát ez a háború. Sok olyan ember meghal, aki nem érdemli meg. Ezt meg kellett tenni, ők pedig megtették, és mind a hárman életben maradtak. Egy ilyen feladattól nem is remélhetett többet, mégis keserű utóíz maradt a szájában. Sosem találta könnyűnek az ilyesmit, de most, hogy főnök lett, még nehezebbnek tűnt a dolga, mint valaha. Furcsa, mennyivel könnyebb ölni, ha valaki más adja rá a parancsot. Kemény dolog a gyilkolás. Keményebb, mint gondolná az ember.

Hacsak az embert nem Fekete Métélynek hívják persze. Annak a rohadéknak nagyjából annyiba telik megölni valakit, mint pisálni egyet. Éppen ezért csinálja olyan jól. A Kutyaember figyelte, ahogy Métély lehajol, lehámozza a köpenyt a félkarú ernyedt testéről, a saját vállára teríti, majd a holttestet belegörgeti a tengerbe, éppen olyan flegmán, mintha szeméttől szabadulna meg.

– Két karod van – jegyezte meg Zordon, aki máris az öreg köpenyét viselte.

Métely végignézett magán. – Ezzel meg mit akarsz mondani? Nem fogom levágni a karomat, hogy jobban álcázhassam magam, te barom!

– Úgy értette, hogy ne mutogasd – magyarázta a Kutyaember, miközben Métely piszkos ujjával kitörölte az egyik bögrét, aztán töltött magának egy adag grogot, és ledöntötte. – Hogy vagy képes ilyenkor inni? – kérdezte, majd nekilátott, hogy a fiú hullájáról is levegye a köpenyt.

Métely megrántotta a vállát, és töltött még magának. – Kár lenne, ha pocsékba menne. Meg te mondtad, hogy hideg az éjszaka. – Förtelmes vigyorra húzta a száját. – A fenébe is, micsoda szöveged van neked, Kutyaember! Még hogy Cregg a neved! – Tett néhány bicegő lépést. – A seggembe döftek egy kést Dunbrechnél! Ezt meg honnan szedted? – A keze fejével taszított egyet Zordon vállán. – Kibaszott aranyos, mi? Van erre egy szó is, nem? Na, mi az a szó?

– Hiteles – szólt Zordon.

Métely szeme felragyogott. – Hiteles. Az vagy te, Kutyaember. Hiteles egy bitang vagy te! Esküszöm, azt is beadhattad volna nekik, hogy te vagy maga Fedetlenfő Skarling, és simán elhiszik. Nem tudom, hogy vagy képes fapofával ilyeneket mondani.

A Kutyaembernek nem támadt éppen nevetethnékje. Nem tett szert neki a még mindig a köveken heverő két holttest. Az a fiú még megfázik a köpenye nélkül. Igen hülye egy gondolat volt ez, tekintve, hogy a fiú vérbe fagyva feküdt tőle alig egy lépésnyire.

– Teljesen mindegy – mordult föl. – Dobjátok ezeket is a vízbe, aztán gyertek a kapuhoz! Akármikor jöhet még valaki.

– Igazad van, főnök, igazad van, bármit is mondasz. – Métely behajította a két holttestet a tengerbe, aztán kiügyeskedte a helyéről a harang nyelvét, és biztos, ami biztos, azt is utánuk dobta.

– Kár – szólt Zordon.

– Mi kár?

– Azért a harangért.

Métely hunyorogva pillantott rá. – Kár a harangért, az eszem megáll! Hirtelen jó sok mondanivalód lett, és tudod, mit? Szerintem korábban jobban csíptelek. Kár a harangért? Neked elment az eszed, öregem!

Zordon megvonta a vállát. – A délieknek szükségük lehet rá, amikor ideérnek.

– Akkor felhozhatják a nyelvét a kibaszott tengerből, nem igaz? – Ezzel Métely felkapta a félkarú lándzsáját, és a nyitott kapuhoz vonult, miközben fél karját a lopott köpeny alá rejtve mormogott magában. – Kár a harangért... a kibaszott holtakra...

A Kutyaember lábujjhegyre állt, lekasztotta a lámpát a póznáról, a tenger felé tartva felemelte, majd pár pillanatra eltakarta a köpenyével. Még egyszer megismételte ugyanezt, aztán a reszkető fényű lámpa visszakerült a póznára. Egészen aprócskának tűnt a lángja ahhoz képest, hogy minden reményüket maga volt hivatott melegen tartani. Ezt az egészen aprócska lángot kellett volna megpillantani odakint a vízen, de hát nem volt más, amit használhattak volna.

Egész idő alatt arra várt, hogy mikor fuccsol be az egész vállalkozás, hogy mikor csap valaki lármát a városban, és mikor ront elő őt tucat pribék azon a nyitott kapun, hogy elintézzék hármójukat, amit mellesleg meg is érdemelték. Majd' szétrobbant a hugyozhatnéktól, ahogy belegondolt. De nem jött senki. Egyetlen hang sem hallatszott, csak a nyelvét vesztett harang himbálódzott csikorogva a póznán, és a hideg hullámok csapkodták a követ meg a fát. Minden úgy történt, ahogy eltervezték.

Az első hajó elősiklott a sötétségből; Reszket vigyorgott az orrában. Vagy húsz pribék préselődött össze mögötte, óvatosan kezelve az evezőket. Fehér arcukon látszott a feszültség, a fogukat is összeszorították, nehogy megmukkanjanak. Azért a Kutyaember idegei így is felborzolódtak, ahányszor csak koppant a fa, vagy nyikordult a fém.

A mólóhoz közeledve Reszket és az emberei kilógtak néhány szalmával megtömött zsákot a csónak oldalán, így akadályozván

meg, hogy a fa hangosan csattanjon a kövön. Mindent alaposan végiggondoltak már egy héttel korábban. Kidobták a köteleket, amiket a Kutyaember meg Zordon elkapott, aztán közel húzták a csónakot, és kikötötték a parthoz. A Kutyaember a kapu mellett moccsanatlanul támaszkodó Métélyre pillantott, aki erre alig észrevehetően megrázta a fejét, így jelezve, hogy a városban teljes a nyugalom. Aztán Reszket hangtalanul, fűgően a parton termett, és le-guggolt a sötétben.

– Szép munka, főnök – suttogetta, és szélesen elmosolyodott. – Szép és sima.

– Lesz még idő, hogy egymás hátát veregessük. Kössétek ki a többi csónakot is!

– Úgy lesz! – Újabb csónakok, újabb pribékek, újabb szalmazsákok érkeztek. Reszket emberei tették a dolgukat, és segítettek a többieknek partra szállni a mólón. A legkülönbélebb emberek kerültek elő a csónakokból: emberek, akik az elmúlt néhány hétben álltak át. Emberek, akiknek nem tetszett Bethod új királysága. Nemsokára kisebb tömeg gyűlt össze belőlük a parton. Annyian, hogy a Kutyaember elképzelni nem tudta, miért nem vette észre őket senki.

Csoportokat alkottak, éppen úgy, ahogy eltervezték; mindenkinek megvolt a maga főnöke és a maga feladata. Néhány olyan is akadt köztük, akik ismerték Uffrithot; ők most a földbe karcolták a város térképét, úgy, ahogyan régen Háromfás szokta. A Kutyaember ragaszkodott hozzá, hogy mindenki betanulja. Elvigyorgott, ahogy arra gondolt, mennyit nyavalygott emiatt Fekete Métély, most viszont már biztos, hogy megérte a dolog. Leguggolt a kapunál, és a sötét, néma csapatok sorban elvonultak mellette.

Tul jött először, a nyomában tucatnyi pribékkal. – Jól van, Viharfelhő – szólta a Kutyaember. – Tied a főkapu.

– Világos – bólintott Tul.

– A legnagyobb feladat az összes közül, de azért próbáld meg csendben csinálni.

– Csendben, meglesz.

– Sok szerencsét, Tul.

– Nem lesz rá szükségünk. – Ezzel az óriás, nyomában a csapattával, elsietett a sötét utcákon.

– Vörös Sipka, tied a torony a kútnál, meg mellette a falak.

– Értettem.

– Reszket, te meg az embereid a főteret figyelitek.

– Ahogy a bagoly figyel, főnök.

Sorra mindannyian bevonultak a kapun, és beleolvadtak az utcák sötétjébe, nem csapva több zajt, mint a tengeren fújó szellő vagy a partot simogató hullámok. A Kutyaember minden csapatnak kiadta a maga feladatát, aztán útjukra bocsátotta őket. Fekete Métély jött utoljára, mogorva külsejű embereivel a nyomában.

– Métély, tied a főnök háza. Rakjátok körül fával, ahogy megbeszéltük, de ne gyújtátok meg, világos? Ne öljetek meg senkit, akit nem muszáj! Még ne.

– Még ne. Ebben megegyezhetünk.

– És Métély! – A másik visszafordult. – A nőket se álljatok neki zaklatni!

– Mégis kinek nézel? – kérdezte Métély, és megvillantak a fogai a sötétben. – Valami állatnak?

És ezzel végeztek is. Csak ő maradt és Zordon, meg még néhányan, akik a tengert figyelték. – Ömm – jegyezte meg Zordon, és némán bólintott. Ez tőle igen komoly dicséretnek számított.

A Kutyaember a póznára bökött. – Idehoznád azt a harangot? – szólt. – Talán mégis hasznát vehetjük.

A HOLTAKRA, ENNEK AZTÁN VOLT HANGJA! A Kutyaembernek félig le kellett hunynia a szemét, és az egész karja megremegett, ahogy rácsapott a harangra a kése nyelével. Nem érezte magát valami jól itt, a falakkal és kerítésekkel körülvett épületek között. Nem sok időt töltött életében városokban, és azt a keveset sem élvezte egyáltalán. Vagy felégetett valamit, vagy feldúlt ezt-azt egy ostrom után, vagy Bethod börtönében sínylődött, várva, hogy végezzenek vele.

Most körbepillantott a palatetők, az öreg szürke kőfalak, a koszos vakolat meg a fekete gerendák labirintusán, melynek kontúrjait

elkente a szitáló eső. Különös lehet itt élni, egy dobozban aludni, és minden nap pontosan ugyanazon a helyen ébredni. Már a gondolat is határozottan nyugtalanította, mintha nem lett volna elég ideges attól a harangtól is. Megköszörülte a torkát, és a harangot letette maga mellé a macskakőre. Aztán csak állt és várt, egyik kezét a kardja markolatán tartva, mint aki azt akarja sugallni magáról, hogy nem lacafacázik.

Csattogó lépések közeledtek az egyik utcáról, és hamarosan egy kislány szaladt ki a térre. Tátva maradt a szája, ahogy meglátta a tucatnyi szakállas, felfegyverzett férfit, közöttük Tul Durut. Feltehetőleg soha életében nem látott feleekkora embert sem. A kislány olyan gyorsan fordult sarkon, és indult volna máris a másik irányba, hogy a lába megcsúszott a köveken. Aztán észrevette Métélyt, aki közvetlenül mögötte ült egy farakás tetején, lazán a falnak támaszkodva, kivont kardjával a térdén, és azonnal meg is torpant.

– Semmi baj, kislány – szölt Métély. – Maradhatsz ott, ahol vagy.

Most már többen is jöttek minden irányból, és egytől egyig ugyanolyan megdöbbsent képet vágtak, ahogy meglátták a várakozó Kutyaembert a társaival. Főleg nők és fiúk voltak, meg néhány öregember. A vészharang az imént rángatta ki őket az ágyukból, és úgy jöttek, ahogy voltak, az álomtól vörös szemmel, puffadt arccal, azzal felfegyverkezve, ami éppen a kezük ügyébe került. Volt ott például egy fiú egy hentesbárddal meg egy hajlott hátú öregember egy karddal, ami még nála is vénebbnek látszott. Elöl állt egy kusza, sötét hajú lány vasvillával a kezében; tekintete a Kutyaembert Sharira emlékeztette. Komoly és elgondolkodó volt az arca, éppen, mint Sharinak, mielőtt először együtt háltak volna. A Kutyaember lenézett a lány piszkos, csupasz lábára, és nagyon remélte, hogy nem kell megölnie.

A legkönnyebben akkor tudják gyorsan és egyszerűen lerendezni a dolgot, ha alaposan megijesztik őket, így hát a Kutyaember igyekezett úgy beszélni, mint akitől van miért félni, nem pedig úgy, mint aki rögtön becsinál a nadrágjába. Mint ahogy Logen beszélt volna a helyében. Vagy nem is, annyira félelmetesnek nem fontos

lennie. Akkor mint Háromfás. Szigorúnak, de igazságosnak fog mutatkozni, mint aki a legjobbat akarja mindenkinek.

– Ki a vezetőjük? – mordult föl.

– Én vagyok – krákogta a kardot szorongató öreg. Az arca egészen eltorzult a csodálkozástól, ahogy végignézett a városa főterét elfoglaló, húsz, állig felfegyverzett idegenen. – Brass a nevem. Maguk meg mégis kicsodák?

– Én a Kutyaember vagyok, ez itt Zordon Harding, a nagydarab fickó pedig Tul Duru Viharfelhő. – Jó pár szem elkerekedett, néhányan pedig összesúgtak. Úgy tűnt, nem először hallották ezeket a neveket. – Ötszáz pribékkel érkeztünk az éjszaka, és elfoglaltuk a városotokat. – Páran felszisszentek, mások még kiáltottak is. Legfeljebb ha kétszázan lehettek, de ezt fölösleges lett volna elmondani nekik. Még akár az is eszükbe juthatott volna, hogy jó ötlet felvenni a harcot, neki pedig nem sok kedve volt ledöfni egy nőt, ahhoz pedig még kevesebb, hogy őt döfje valamelyik. – Rengetegen vagyunk még a környéken, azokat az őreiteket pedig, akiket nem kellett megölnünk, összekötöttük. A fiúk közül néhányan, és tudnotok kell, hogy Fekete Métélyről beszélek...

– Az én vagyok! – Métély megvillantotta ocsmány vigyorát, mire néhányan reszketve távolabb húzódtak tőle, mintha azt mondták volna nekik, hogy maga az ördög ül ott.

– ...nos, ők arra szavaztak, hogy gyűjtsuk fel a házaitokat, és kasszaboljuk le, aki az utunkba kerül. Hogy úgy csináljunk mindent, mint amikor még a Véres Kilences volt a főnök, ha veszitek, hogy mit akarok mondani. – Egy gyerek valahol a tömegben szipogva sírni kezdett. A fiú elnézett a Kutyaember mellett, hentesbárdja bizonytalanul lógott a kezében, a sötét hajú lány pedig szorosabban markolta a vasvilláját. Leesett nekik a tantusz, gond egy szál se. – Én viszont úgy gondoltam, jár nektek a lehetőség, hogy megadjátok magatokat, hiszen mégiscsak nőkkel, gyerekekkel meg öregekkel van tele a város. Bethoddal van elrendezni való ügyem, nem veletek. Az Unió ezt a helyet akarja kikötőnek használni, hogy embereket, ellátmányt meg ilyeneket szállítson ide. Egy órán belül itt lesznek

a hajóikkal. Jó sokan. A lényeg az, hogy lehet vérontás is, ha úgy akarjátok. A holtak a megmondhatóí, hogy szereztünk benne gyakorlatot. Vagy leteheti a fegyvert, akinek van, és akkor meglehetünk egymással békében és... mi is az a szó?

– Civilizáltan – mondta Zordon.

– Ja. Civilizáltan. Mi a véleményetek?

Az öreg úgy markolászta a kardját, mint aki inkább rá szeretne támaszkodni ahelyett, hogy meglóbná, aztán felnézett a falra, ahonnan néhány pribék nézett vissza rá, és még kisebbre húzta öszsze magát. – Úgy fest, elkaptatok bennünket. A Kutyaember, mi? Mindig azt hallottam, hogy okos gazember vagy. Amúgy sem maradt itt nagyon senki, aki harcolhatna veletek. Bethod magával vitt mindenkit, aki elbír egy lándzsát meg egy pajzsot egyszerre. – Végignézett a mögötte felsorakozott gyér társaságon. – Békén hagyjátok a nőket?

– Békén hagyjuk őket.

– Mármint azokat, akik azt akarják, hogy békén hagyjuk őket – jegyezte meg Métély, és rávigyorgott a vasvillát tartó lányra.

– Békén hagyjuk őket – mordult föl a Kutyaember, szigorú pillantást vetve Métélyre. – Gondoskodom róla.

– Nos akkor – sipította az öreg, majd közelebb csoszogott a Kutyaemberhez, letérdelt, és a lába elé dobta rozsdás kardját. – Ami engem illet, te jobb ember vagy, mint Bethod. Azt hiszem, köszönetet kell mondanom a könyörületességéért, ha megtartod a szavad.

– Aha. – A Kutyaember nem érezte magát könyörületesnek. Kétkedett benne, hogy a parton megölt öregember, a hátulról ledöfött félkarú férfi, vagy akár az elvágott torkú fiú köszönetet mondana nekik, amiért ellopták tőlük az életüket.

A többiek egyesével előreléptek, aztán sorban egymás után halomba dobálták a fegyvereiket, már ha ezeket a dolgokat egyáltalán fegyvereknek lehetett nevezni. Csak egy rakás régi, rozsdás szerző meg mindenféle vacak hevert ott. A fiú jött utoljára, hagyta, hogy a bárdja a többi holmi közé essen, aztán riadt pillantást vetett

Fekete Métélyre, majd visszasietett a többiek közé, és megszorította a sötét hajú lány kezét.

Ott álltak összebújva, bambán, és a Kutyaember szinte érezte a félelmük szagát. Arra vártak, hogy Métély meg a pribékjei nekiálljanak lekaszabolni őket ott, ahol állnak. Arra vártak, hogy beterelessék őket egy házba, rájuk zárják az ajtót, és rájuk gyútsák az épületet. A Kutyaember jó párszor látott már ilyet, megértette hát, miért tömörülnek mind össze, akár a birkák a téli mezőn. Ő maga is ugyanezt tette volna.

– Jól van! – mordult föl. – Erről ennyit! MenjeteK vissza a házaikba, vagy mit tudom én! Az Unió katonái még ebédidő előtt megérkeznek, és mindenkinek jobb lenne, ha üresen találják az utcákat.

Az emberek pislogva meredtek a Kutyaemberre meg Tulra meg Fekete Métélyre meg egymásra. Nagyokat nyeltek, reszkettek, majd motyogva mondtak köszönetet a holtaknak. Aztán lassan szétszéledtek, és ment mindenki a maga útjára. Mindenki megkönnyebülten vette tudomásul, hogy életben maradt.

– Ez szép volt, főnök – súgta Tul a Kutyaember fülébe. – Maga Háromfás sem csinálhatta volna különkül.

Métély csoszogott oda a másik oldalára. – Ami viszont a nőket illeti, ha kíváncsi vagy, mit gondolok...

– Nem vagyok kíváncsi – közölte a Kutyaember.

– Nem látták a fiamat? – Volt ott egy nő, aki nem indult haza. Egyik embertől a másikig járt, a szeméből csorogtak a könnyek, az arca megtelt aggodalommal. A Kutyaember leszegte a fejét, és a másik irányba nézett. – A fiam. Őr volt odalent a tengernél. Látták? – Megrángatta a Kutyaember kabátját, és elcsuklott a hangja, ahogy próbálta visszatartani a sírást. – Kérem, hol van a fiam?

– Tényleg azt hiszi, hogy mindenkiről tudom, hol van? – ordította a nő könnyes arcába. Úgy vonult el, mintha rengeteg fontos dolga lenne, de közben végig azt gondolta, hogy gyáva vagy, Kutyaember, egy utolsó gyáva rohadék vagy. Ez ám a hős, át tudott vágni egy csomó nőt, gyereket meg öregembert.

Nem könnyű főnöknek lenni.

Egy nemes ügy

A nagy várarkot már az ostrom elején lecsapolták, és nem maradt más a helyén, csak egy fekete sárral teli, hatalmas gödör. A fölötte átvezető híd túloldalán négy katona birkózott egy kocsival, amit az árok szélére vonszoltak, hogy aztán egyszerűen a mélybe borítsák a rajta heverő hullákat. Az utolsó várvédők sebekkel teli, megégett, vérbe fagyott holttesteit. Bozontos, szakállas vademberek voltak a messze keleten kanyargó Crinna-folyón túlról. Az ernyedte testek száználmasan sorvadtnak tünnek, miután három hónapig éheztek Dunbrec falai mögé zárva. Alig tünnek embernek. West szinte örülni sem tudott egy olyan győzelemnek, amit ilyen emberi roncsok fölött arattak.

– Esküszöm, kár értük – mormogta Jalenhorm. – Olyan bátran harcoltak, és ilyen véget kellett érniük.

West figyelte, ahogy a következő rongyos holttest lesiklik az árok mélyére, és beleveszik a sáros végtagok rengetegébe. – A legtöbb ostromnak ez a vége. Főleg a bátrak számára. Eltemetik őket a szutyokba, aztán újra elárasztják az árkot. A Fehér-folyam vize elfedi őket, és a bátorságuk vagy akár a gyávaságuk nem jelent többé semmit.

A dunbreci erőd a két tiszt fölé magasodott, ahogy átsétáltak a hídon. A falak és a tornyok fekete lyukakként tátongtak a fehér égbolton. Néhány nyomorúságos madár körözött felettük, pár másik pedig a megviselt mellvédről káromgolyó le rájuk.

Kroy tábornok embereinek egy egész hónapig tartott, mire megtették ugyanezt az utat. Újra meg újra véres ütközetben verték vissza őket, amíg végül nyílveszők, kövek és zubogó víz zápora közepette

sikerült bedönteniük a nehéz kaput. Újabb hét klausztrófóbiás mérszálás következett, mire végigverekedték magukat a kapu tán tucatnyi lépés hosszú alagútján, fejszéssel meg tűzzel átjutottak a második kapun, és végre megszerezték maguknak a külső falat. Nyilvánvalóan a várvédőknél volt az előny. Az egész helyet gondosan úgy tervezték meg, hogy így legyen.

Miután pedig átjutottak mindkét kapun, elkezdődtek az igazi problémák. A belső fal kétszer olyan magas és vastag volt, mint a külső, és annak minden egyes pontját könnyedén lehetett támadni róla. A hat gigantikus toronyból érkező lövedékek elől nem volt menekvés.

A második fal meghódítására Kroy emberei bevetettek minden stratégiát, ami csak az ostromok kézikönyvében szerepel. Csákányokkal és feszítővasakkal estek neki, de a fal öt lépés széles volt a talapatánál. Próbáltak beásni, de az erődön kívül mocsaras volt a talaj, alatta pedig masszív anglandi szikla. Alaposan megdolgoztatták a kőhajítókat, de a hatalmas bástyákon még karcólást sem igen sikerült ejteni. Újra meg újra hosszú létrákkal próbálkoztak, egyszer meglepetésszerűen éjszaka, másszor fényes nappal, de akár sötét volt, akár világos, az Unió sebesültjei sántítva menekültek a hamvába holt kísérletek végén, komoran vonszolva maguk után a halottaikat. Végül megpróbálták tárgyalni a védőkkel egy északföldi tolmácson keresztül, de a szerencsétlent aztán az árnyékszékek tartalmával együtt hajították ki az erődből.

Végül a puszta szerencse segített. Miután tanulmányozták az örök mozgását, egy vállalkozó kedvű őrmester az éjszaka leple alatt nekivágott egyetlen csáklával. Felmászott a falra, és egy tucat bátor katona követte. Sikerült meglepniük a várvédőket, és miután jó párral végeztek, elfoglalták a kaput. Az egész tíz percig tartott, és egyetlen uniós katona életébe került. West határozottan viccesnek találta, hogy miután minden körülményes kísérletüket rengeteg vérontással verték vissza, végül a nyitott főkapun sétáltak be a várba.

Egy katona most a boltív alatt görnyedt, és hangosan okádott az amúgy is mocskos kockakövekre. Westnek határozottan rossz

előérzete támadt, ahogy elsietett mellette. Csizmasarkának kopogása visszhangzott a hosszú alagútban, mielőtt kibukkant a tágas udvarra az erőd közepén. Az udvar szabályos hatszög alakú volt, éppen úgy, mint a külső meg a belső falak. Minden egy tökéletesen szimmetrikus konstrukció részét alkotta. West kételkedett benne, hogy a tervezők különösebben ujjongtak volna, ha látják, milyen állapotban hagyták a helyet az északföldiek.

Az udvar egyik végében álló, egykor talán istállóként szolgáló hosszúkás faépület tüzet fogott az ostrom során, és csak egy rakás elszenesedett, még mindig parázsló gerenda maradt belőle. A katonák, akiket a rumli eltakarításával bíztak meg, annyira el voltak foglalva odakint, hogy itt bent még most is elejtett fegyverek és kicsavarodott holttestek heverték mindenfelé. Az Unió halottait sorban egymás mellé fektették az egyik sarokban, és pokrócokkal takarták le őket. Az északföldiek ott heverték, ahol a halál érte őket, a legkülönbébb testhelyzetekben: hason, háton, összekuporodva vagy kinyúlva. A testek alatt a kockakövek alaposan összetöredezték, és nem csak a három hónapig tartó ostromtól. Egy nagy kört véstek ki belőlük, annak a belsejébe pedig apróbb körök kerültek. Különös minták és szimbólumok alkottak bonyolult rajzolatot. Westet a legkisebb mértékben sem érdekelte, mit akarnak jelenteni. A legrettenetesebb azonban a mindent belengő, visszataszító bűz volt, ami még az égő fa szúrós szagát is elnyomta.

– Ez meg milyen bűz? – mormogta Jalenhorm, egyik kezét a szája elé szorítva.

Egy közelben álló őrmester meghallotta. – Úgy fest, északföldi barátaink kidekorálták kicsit a helyet. – A fejük fölé mutatott, és West a tekintetével követte pánccélkesztyűs ujját.

Annyira elrohadtak már, hogy eltartott pár pillanatig, mire rádőbbsent, hogy emberi maradványokat lát. A tornyok belső oldalára szegezték fel őket kitért végtagokkal, magasan a fal mellett sorakozó épületek fölött. Felvágott hasukból kilógó belsőégeiket ellepték a legyek. Véres keresztet szabtak rájuk, ahogy az északföldiek mondták volna. Az élénk színű uniós egyenruhák már csak halványan

látható szakadt maradványai a rothadó húscsapatok között lobogtak a szélben.

Nyilvánvalóan jó ideje lógtak már ott. Egészen biztosan azelőtt kerültek fel a falra, hogy az ostrom megkezdődött volna. Talán még akkor, amikor az erőd az északföldiek kezére került. Az eredeti uniós várvédők testeit tölthették a falra szögezve, fokozatosan elenyészve az elmúlt hónapokat. Háromnak még a feje is hiányzott. Talán éppen ezekből lett a három ajándék, amiket elküldtek Burr tábornagnak olyan borzasztóan régen. West teljesen fölöslegesen azon kezdett gondolkodni, hogy vajon éltek-e közülük néhányan, amikor felszegezték őket. Epével telt meg a szája, és a legyek züm-mögése hirtelen gyomorforgatóan hangosnak tűnt.

Jalenhorm holtsápadtra vált. Egyetlen szót sem szólt. Nem volt rá szükség. – Hát itt meg mi történt? – kérdezte West összeszorított fogain keresztül, leginkább saját magától.

– Nos, uram, úgy sejtjük, segítséget reméltek. – Az őrmesternek különösen erős gyomra lehetett, mert szélesen elmosolyodott. – Valamiféle zord istenektől, arra jutottunk. Viszont a jelek szerint mégsem hallgatták meg őket odafent, igaz?

West a földre vésett ábrákra pillantott. – Ezeket tüntessék el! Szedjék fel a köveket, és cseréljék ki mindegyiket, ha kell. – Tekintete az odafent oszladozó holttestekre tévedt, és fájdalmas görcsbe rándult a gyomra. – És ajánljanak fel tíz márka jutalmat annak, aki elég tökössé válik, hogy felmásszon, és levágja onnan azokat a hullákat.

– Tíz márkát, uram? Már hozom is a létrát.

West elfordult, a nyitott kapun át kivonult a dunbrecei erődből, és őszintén remélte, hogy soha többé nem kell visszatérnie erre a helyre. Közben pedig biztos volt benne, hogy jön még ő ide. Ha máskor nem, hát az álmaiban.

EGY ELIGAZÍTÁS POULDERREL ÉS KROYJAL a legegészségesebb embert is megviselte volna, Burr tábornagy viszont semmi esetre sem tartozott ebbe a kategóriába. Őfelsége angolai seregeinek parancsnoka olyan szánalmasan összeaszott, mint a dunbrecei erőd védői.

Egyszerű uniformisa szinte lógott rajta, sápadt bőre pedig feszült a csontjain. Tucatnyi rövid hét alatt ugyanannyi évet öregedett. Remegett a keze, és reszketett a szája. Időnként vágott egy grimaszt, és megborzongott, mintha belenyilallt volna a fájdalom. West jóformán el sem tudta képzelni, hogyan teszi még mindig a dolgát, de hát tette, napi tizennégy órában vagy még tovább. A régi szorgalmával látta el minden feladatát. Csak most azok a feladatok mintha fokozatosan felemésztették volna.

Burr kezét a hasán nyugtatva, mogorván bámulta a határvidék térképét. A Fehér-folyam kék csíkja közepén kanyargott, Dunbrecect pedig egy fekete tintával felvázolt hatszög jelezte. Tőle balra volt az Unió. Tőle jobbra Északföld. – Tehát – szólalt meg rekedten, aztán köhintett egyet, és megköszörülte a torkát. – Az erőd ismét a kezünkben van.

Kroy tábornok mereven biccentett. – Igen.

– Végre – dűnnyögte maga elé Poulder. A két tábornok még mindig úgy tekintett Bethodra meg az északföldiekre, mint akik csak ideiglenesen vonják el a figyelmüket a legfőbb ellenségről: egymásról.

Kroy felhúzta az orrát, vezérkara pedig úgy kezdett zsongani körülötte, mint egy csapat dühös varjú. – Dunbrecect az Unió legjobb katonai építészei tervezték, és az építésénél nem spóroltak a költségekkel. Egyáltalán nem volt gyerekjáték elfoglalni!

– Hát persze, persze! – morogta Burr, megtéve minden tőle telhetőt, hogy elterelje a szót. – Átkozottul nehéz bevenni. Van róla valakinek esetleg sejtése, hogyan sikerült mégis az északföldieknek?

– Senki sem maradt életben, aki elmondhatná nekünk, milyen cselt vetettek be. Az utolsó emberig harcoltak. Az a néhány várvédő, aki túlélte az ostromot, az istállóban barikádozta el magát, aztán magukra gyújtották.

Burr Westre pillantott, és lassan megrázta a fejét. – Hogyan képzelhetnénk magunkat egy ilyen ellenség fejébe? Milyen állapotban van most az erőd?

– A várárokbán nincs víz, a külső kapu részben összedőlt, és a belső falban komoly károk keletkeztek. A védők szétszedtek néhány

épületet, hogy elégethessék a fát, kihajíthassák a köveket, a többit pedig... – Kroy az ajkát mozgatva kereste a megfelelő szavakat. – Igen gyér állapotban hagyták. A javítások biztosan eltartanak majd pár hétig.

– Ühüm. – Burr bánatosan dörzsölgette a hasát. – A Zárt Tanács nagyon be van sózva, hogy a lehető leghamarabb keljünk át a Fehér-folyamon Északföldre. Kellenek a jó hírek a nyugtalankodó népek, meg mit tudom én.

– Uffrith bevétele azt jelenti – szólt közbe határtalanul öntelt vigyorral Poulder –, hogy sokkal erősebbek a pozícióink. Egyszerre a miénk Északföld egyik legjobb kikötője, ahonnan elláthatjuk a csapatainkat, miközben előrenyomulnak az ellenséges területen. Azelőtt mindent szekéren kellett Anglandba szállítani, rossz utakon, rossz időjárási körülmények között. Mostantól fogva hajón érkehet az ellátmány és az erősítés, szinte egyenesen a frontra! És mindent egyetlen áldozat nélkül!

Westnek esze ágában sem volt hagyni, hogy a tábornok magának arassa le a babérokat.

– Így igaz! – szólt közbe színtelen hangon. – Északföldi barátaink ismét felbecsülhetetlen szolgálatot tettek.

Poulder vörös zubbonyos vezérkarának tagjai összehúzták a szemöldöküket, és felhördültek. – Nekik is megvolt a maguk szerepe – ismerte be kénytelen-kelletlen a tábornok.

– A vezetőjük, a Kutyaember állt elő a tervvel, és ő maga is hajtotta végre a saját embereivel. Nyitott kapukkal és szolgálatkész lakókkal adták át maguknak a várost. Legalábbis én így tudom.

Poulder dühösen pillantott Kroyra, aki megengedett magának egy halvány mosolyt. – A város az embereim kezén van, és máris rengeteg ellátmányt halmoztunk fel. Körülvettük az ellenséget, és visszavonulásra kényszerítettük Carleon irányába. Ez itt a lényeg, West ezredes, nem pedig az, hogy ki mit csinált pontosan.

– Valóban – vágott közbe Burr, magasba emelve egyik lapáttegyerét. – Mindketten nagy szolgálatot tettek a hazájuknak. Most azonban előre kell tekintenünk az eljövendő sikerek felé. Kroy

tábornok, szervezzen munkáscsapatokat, akik hátramaradnak, hogy elvégezzék a szükséges javításokat Dunbrechen, a bandériumokból pedig állítson szolgálatba egy ezrednyi katonát az erőd védelmére. Egy olyan parancsnokkal, aki érti a dolgát, ha lenne szíves. Finoman szólva is kínos lenne, ha még egyszer elvesztenénk azt az erődöt.

– Nem követünk el hibát – vicсорított Kroy Poulderre. – Biztos lehet benne.

– A sereg többi része keljen át a Fehér-folyamon, és fejlődjön fel a túlparton. Onnan már tovább nyomulhatunk keletnek meg Carleonnak észak felé, és Uffrithon keresztül biztosíthatjuk az utánpótlást. Kikergettük az ellenséget Anglandból. Most tovább kell mennünk, hogy térdre kényszeríthessük Bethodot. – A tábornagy öklével szemléltetésképpen a másik tenyerébe csapott.

– Az én hadosztályom holnap estére átkel a folyón – vicсорított Poulder Kroyra. – Méghozzá tökéletes rendben.

Burr vágott egy grimaszt. – Azért óvatosnak kell lennünk, akármit mond is a Tanács. Uniós katonák legutóbb akkor jártak a Fehér-folyam túlpartján, amikor Casamir király megszállta Északföldet. Aligha kell emlékeztetnem önöket, hogy csúfos visszavonulás lett a vége. Bethod korábban is megtréfált már bennünket, és a saját területén csak erősebb lesz. Együtt kell működnünk. Ez nem verseny, uraim.

A két tábornok azonnal versenybe szállt egymással, hogy melyikük tud lelkesebben helyeselni. West hosszan felsóhajtott, és megdörzsölte az ornyergét.

Egy új ember

-Hát visszatértünk. – Bayaz összeráncolt homlokkal nézte a város világos, fehér félholdját a csillogó öböl körül. Adua lassan, de határozottan közeledett; szinte kinyújtotta a karjait, hogy atyai ölelésébe vonja Jezalt. Az épületek körvonalait már ki lehetett venni, a zöld parkok kikukucsáltak a házak közül, a fehér tornyok látványosan törtek az ég felé. Jezal már az Agriont masszív falait is látta, meg a fényesre csiszolt kupolákat mögötte, ahogy meg-megvillant rajtuk a nap fénye. Mintha még a Mester Házának a város fölé magasodó, hátborzongató tömege is meleget és biztonságot sugárzott volna.

Itthon van. Életben maradt. Mintha száz év telt volna el, amióta ott állt egy ehhez nagyon hasonló hajó tatján, nyomorultul és kétségbeesetten, és figyelte, ahogy Adua bánatosan eltűnik a távolban. Morajlottak a hullámok, csapkodtak a vitorlák, rikácsoltak a sirályok, most már mégis eljutott hozzá a város távoli zsvivaja. Soha életében nem hallott még ilyen csodálatos muzsikát. Becsukta a szemét, és hatalmasat szippantott a levegőből. Az öböl sós rothadás-szaga olyan édes volt, akár a méz íze a nyelvén.

– Jól sejtem, hogy mindent egybevéve azért csak élvezted az utazást, százados? – kérdezte Bayaz erős iróniával a hangjában.

Jezal elvigyorodott. – A végét mindenesetre élvezem.

– Ne szomorkodjon – jegyezte meg Hosszúláb testvér. – Egy fárasztó utazás hasznára néha csak akkor derül fény, amikor az ember már rég hazatért. A megpróbáltatások nem tartanak sokáig, de a megszerzett bölcsesség élete végéig kitart.

– Aha! – Az Első Mágus mosolyra kanyarította az ajkát. – Az utazás csak a bölcsek számára hozza el a bölcsességet. Az ostobák csak ostobábbak lesznek, mint valaha voltak. Kilencujjú uram! Elszántad-e magad, hogy visszatérsz Északföldre?

Logen egy pillanatra elfordította mogorva tekintetét a vízről. – Nincs okom maradni. – A szeme sarkából Ferróra pillantott, aki dühösen nézett vissza rá.

– Mit bámulsz?

Logen megrázta a fejét. – Tudod, mit? Fasz tudja. – Ha valaha volt is köztük valami, ami halványan románcra emlékeztetett, az mostanra végleg duzzogó ellenségeskedésbe fulladt.

– Nos – szólt Bayaz felhúzza a szemöldökét –, ha egyszer eldöntötted... – Kezet nyújtott az északföldinek, az pedig megrázta. – Rúgj bele egyet Bethodba a nevemben, ha egyszer a csizmád alá kerül.

– Űgy lesz, hacsak nem én kerülök az ő csizmája alá.

– Sosem könnyű felfelé rugdosni. Köszönöm a segítségedet és a becsületességedet. Talán egy nap ismét vendégül láthatlak a könyvtáramban. Nézzük a tavat, és nevetünk a világ nyugati felén esett kalandjainkon.

– Remélem, így lesz. – De Logen nem úgy festett, mint akire sok nevetés vár. Vagy akár sok remény. Az ember inkább azt mondta volna, hogy kifogyott a lehetőségekből.

Jezal némán figyelte, ahogy a köteleket kidobják a mólóra, majd megfeszítik őket. A hosszú rámpa csikorogva kinyúlt, és hangosan koppant a köveken. Bayaz odakiáltott az inasának. – Quai mester! Ideje partra szállni! – A sápadt fiatalember, nyomában Hosszúláb testvérrel, hátra sem pillantva követte urát.

– Hát akkor sok szerencsét – szólt Jezal, és kezet nyújtott Logennek.

– Neked is. – Az északföldi elvigyorodott, és ahelyett, hogy megrázta volna a kezét, kiosztott Jezalnak egy erőteljes, kellemetlen szagú ölelést. Egy kicsit megindító, kicsit zavarba ejtő pillanattig úgy maradtak, aztán Kilencujjú nagyot csapott Jezal hátára, és elengedte.

– Talán találkozunk odafent Északföldön. – Jezal hangja minden erőfeszítése ellenére elcsuklott egy kicsit. – Ha odaküldenek...

– Talán, de... Azt hiszem, én remélem, hogy nem. Ahogy mondtam, a helyedben keresnék egy jó asszonyt, és a nálad kevésbé okosakra hagynám a gyilkolást.

– Az olyanokra, mint te?

– Igen. Az olyanokra, mint én. – Ferróra pillantott. – Szóval akkor ennyi volt, igaz, Ferro?

– Ennyi. – A nő rántott egyet csontos vállán, és levonult a rámpán.

Logen arca megrándult. – Hát jó – mormogta Ferro után. – Örülök, hogy találkoztunk. – Megrázta hiányzó ujjá csonkját Jezal előtt. – Ha egyvalamit el lehet mondani Kilencujjú Logenről, hát azt, hogy nagyon ért a nőkhöz.

– Mmm.

– Úgy ám.

– Igaz. – Jezal meglepően nehéznek találta az elválást. Az elmúlt hat hónapban végig társak voltak. Eleinte kizárólag megvetést érzett ez iránt az ember iránt, most viszont, hogy annyi minden mentek át együtt, olyan volt, mintha egy nagyra becsült bátytól kéne elbúcsúznia. Ráadásul még nehezítette a dolgot, hogy a valódi bátyjait sosem tartotta túl sokra. Ott toporgott hát továbbra is a fedélzeten, Logen pedig széles vigyorral nézte, mintha pontosan tudná, mi jár a fejében.

– Nyugi, elleszek valahogy nélküled is.

Jezal kipréselt magából egy félmosolyt. – Csak ne felejtse el, amit mondtam, ha még egyszer összekülönbözik valakivel.

– Azt kell mondjam, ez nagyjából biztosan meg fog történni.

Jezal most már végképp nem tehetett mást. Elfordult, és kisietett a partra, menet közben úgy téve, mintha a szél a szemébe fújt volna valamit. Egészen hosszúnak tűnt az út a zsúfolt rakpartig, ahol aztán megállt Bayaz, Quai, Hosszúláb és Ferro mellett.

– Merem állítani, hogy Kilencujjú uram tud vigyázni magára – szólott az Első Mágus.

– Ó, valóban így van – kuncogott Hosszúláb. – Kevesen tudnak nála jobban vigyázni magukra!

Ahogy elindultak a városba, Jezal vetett még egy utolsó pillantást hátra a válla fölött. Logen egyik kezével elengedve a hajó korlátját még intett neki, aztán egy raktár sarka került közéjük, és nem látta többé az északföldit. Ferro megtorpant egy pillanatra, és komoran nézett vissza a tengerre. A keze ökölbe szorult, a halántékán megfeszültek az izmok. Aztán megfordult, és észrevette, hogy Jezal őt figyeli.

– Te meg mit bámulsz? – Ezzel félrelökte az útból Jezalt, és a többiek után sietett Adua zsibongó utcáira.

A város éppen olyan volt, amilyennek Jezal emlékezett rá, és mégis minden megváltozott. Az épületek mintha összementek volna, és szorosabban is zsúfolódtak össze. Még a széles Középut, a város nagy központi artériája is rettenetesen szűknek tűnt az Óbirodalom hatalmas, tág pusztaságai és a romos Aulcus szemképráztató panorámája után. Itt minden kisebb volt, és csak rontott a helyzeten, hogy az utcákat betöltötte valamiféle kellemetlen bűz, ami pedig korábban sosem tűnt fel neki. Összeráncolt orral, rosszkedvűen kerülgette a szembejövő járókelők sűrű tömegét.

Az emberek voltak a legfurcsábbak. Hónapok teltek el, amióta Jezal utójára tíznél többet látott egyszerre, most meg hirtelen több ezren nyüzsögtek körülötte, s mindenki dühödten sietett a maga dolgára. Puhák voltak, tiszták és mindenféle rikító színeket viseltek, amitől olyannak tűntek Jezal szemében, mintha a cirkuszban lettek volna. A divat megváltozott, amíg ő a világ kopár nyugati végein a halált kísértette. A kalapot más szögben viselték, a ruhaujjak szélesebbre duzzadtak, az inggallérok pedig olyan kurtára mentek össze, ami alig egy évvel korábban még röhejesnek számított volna. Jezal felhorkant. Egészen bizarrnak tűnt, hogy ilyen marhaságok valaha is érdekelhették, és most mélységes megvetéssel figyelt egy csapat parfümtől illatozó ficsúrt, akik felhúzott orral vonultak el mellette.

A társaság lassan fogyásnak indult, ahogy áthaladtak a városon. Először Hosszúláb vett dagályos búcsút hosszas kézfogásokkal, a

becsületről, az ő kivételezett helyzetéről és a vizontlátásról tartott kiselőadással, amiről Jezal gyanította, vagy talán inkább remélte, hogy egyáltalán nem őszinte. A Négy Saroknál lévő nagy piac közelében Quai a maga megszokott, duzzogó némaságával elindult valamiféle küldetésre. Mivel Ferro néhány lépéssel mögöttük kullogott mérgesen, csak az Első Mágus maradt Jezal mellett társnak.

Őszintén szólva Jezal nem bánta volna, ha a társaság még jobban elfogy. Kilencujjú talán nagyszerű társnak bizonyult, de a diszfunkcionális család többi tagját Jezal aligha választotta volna szívesen vacsoravendégnek. Rég feladta a reményt, hogy Ferróról lehull a mogorvaság páncélja, és egy érző lélek kerül elő alóla. De legalább a nő rettenetes modora kiszámítható. Ha valaki, hát Bayaz még idegesítőbb útitárs volt: egy rész atyai jószándékhoz egy rész ki-tudjामी tartozott. Ahányszor csak az öregember kinyitotta a száját, Jezal összeresztette, valami rút meglepetésre számítva.

A mágus azonban egyelőre maradt a barátságos csevegésnél. – Megkérdezhetem, mik a terveid, Luthar százados?

– Nos, gondolom, Anglandba küldenek az északföldiek ellen harcolni.

– Nyilván így lesz. Bár sosem tudhatjuk, a sorsnak milyen fintorai várnak ránk.

Jezalnak nem nagyon tetszett ez a megjegyzés. – És maga? Viszszamegy...? – Csak most jött rá, hogy halvány fogalma sincs, honnan jött eredetileg a mágus.

– Egyelőre nem, maradok Aduában. Nagy dolgok történnek hamarosan, fiam, nagy dolgok. Talán maradok, hogy megnézzem, miként alakulnak.

– Mozgás, kurva! – kiáltott valaki az út szélén.

A városi őrseg három tagja állt körül egy rongyos ruhákba öltözött, mocskos arcú lányt. Egyikük bottal a kezében föléhajolt és az arcába ordított. A lány igyekezett a lehető legkisebbre összehúzni magát. Bánatos tömeg gyűlt össze körülöttük: főleg egyszerű munkások, akik alig voltak tisztábbak, mint maga a koldus.

– Miért nem hagyják békén? – kiáltotta valaki.

Az egyik őr a bámészkodók felé lépett, a magasba emelve a botját, a másik pedig megragadta a koldus vállát, és felrúgta a földre állított bögréjét; néhány pénzérme gurult elő belőle, amik aztán a csatornában végeztek.

– Ez azért túlzásnak tűnik – mormogta maga elé Jezal.

– Nos – jegyezte meg Bayaz, felszegett fejjel figyelve az eseményeket –, nem mondhatni, hogy ritkaság lenne az ilyesmi. Nyilván te is láttál már olyat, hogy egy koldust elzavartak valahonnan.

Jezal természetesen gyakran látott ilyesmit, és soha még a szemöldökét sem húzta fel. Azt csak nem lehet hagyni, hogy a koldusok elzárják az emberek útját. Valami oknál fogva most mégis kellemetlenül érezte magát. Az egyik egyenruhás belerúgott a szerencsétlen lányba, mire az felkiáltott, és az őr már neki is látott, hogy elvon-szolja onnan. Az erőszakra semmi szükség nem volt, de ő láthatóan mégis élvezte a helyzetet. Jezal nem annyira magától az őr tettétől visolygott, hanem inkább attól, hogy ilyesmit művelnek a szeme láttára, és még csak nem is gondolnak rá, vajon benne mi játszódhat le. Valamiért bűnrészesnek érezte magát.

– Nem szégyellik magukat? – szűrte a szavakat összeszorított fogai között.

Bayaz vállat vont. – Ha ennyire zavar, miért nem teszel valamit?

Az őr éppen ezt a pillanatot választotta, hogy a hajánál fogva megragadja a lányt, és nagyot húzzon rá a botjával. A koldus felsíkított, és a karjával védve a fejét, összekuporodott a földön. Jezal elhúzta a száját. Egy pillanattal később átfurakodott a tömegben, és irtózatossal rúgott az őr hátsójába, amitől az belezuhant a csatornába. Egyik társa felemelt bottal lépett előre, de azonnal meg is torpant. Jezal maga is csak most vette észre, hogy előhúzta a fegyvereit. A fényes pengék megvillantak az épület árnyékában.

A bámészkodóknak a lélegzete is elállt, és mintha mindenki egyszerre lépett volna hátra. Jezal nem gondolta, hogy idáig fájlnak a dolgok. Bayaz csak menjen a fenébe az idióta tanácsaival! Most viszont már nem maradt más választás: végig kellett csinálnia. Felvette hát a lehető legelszántabb és arrogánsabb arckifejezését.

– Még egy lépés, és ledöflek, mint egy disznót, hiszen úgys az vagy. – Az egyik őrről a másikra pillantott. – Na? Kipróbáljátok, hogy igazat beszél-e? – Őszintén remélte, hogy eszük ágában sincs így tenni. Nem volt miért aggódnia. Ahogy azt sejteni lehetett, az öröknek rögtön inába szállt a bátorsága, amint komoly ellenféllel találták szembe magukat, és inkább a pengék sugarán kívül toporogtak.

– Senki sem viselkedhet így a város őreivel. Megtaláljuk, abban biztos lehet...

– Nem fog különösebb nehézséget okozni. Luthar százados vagyok a király seregéből. Az Agriontban lakom, könnyen megtalálják. Az a nagy vár az, amit mindenholnan látni a városból. – Hoszszabbik kardjával előremutatott az utcán, mire az egyik őr félelmében hátratántorodott. – Szívesen fogadom magukat, amikor csak akarják, és akkor előadhatják parancsnokomnak, Varuz tábornagnak, miért viselkedtek ilyen szégyentelenül ezzel a nővel, aki pedig az Unió polgára, és nincs más bűne, mint az, hogy szegény.

Nevetségesen túlszólított beszéd volt, az hát. Jezal azon kapta magát, hogy kis híján elpirul, annyira zavarba jött az utolsó szavai miatt. Mindig is megvetette a szegényeket, és egyáltalán nem volt benne biztos, hogy megváltozott a véleménye, de most elkapta a hév, és kénytelen volt hatásosan befejezni a rögtönzött előadást.

Az öröknél mindenestre elérte a kívánt hatást. A három férfi elhátrált, valami oknál fogva vigyorogva, mintha csak az egész jelenet pontosan a terveik szerint zajlott volna, és otthagyták Jezalt a tömeg kéretlen figyelmének középpontjában.

– Jól csinálta, fiatalember!

– Végre valakinek van vér a pucájában!

– Mit is mondott, hogy hívják?

– Luthar százados! – kiáltotta el magát hirtelen Bayaz, mire Jezal, aki éppen a kardjait készült visszacsúsztatni a hüvelyükbe, majd' a levegőbe ugrott ijedtében. – Jezal dan Luthar százados, a tavalyi Viadal győztese, aki most tért vissza nyugati utazásáról! Ez itt Luthar!

- Azt mondta, Luthar?
- Aki megnyerte a Viadalt?
- Ő az! Láttam, ahogy legyőzte Gorstot!

Mindenki elkerekedett szemmel, tiszteletteljesen meredt Lutharra. Egy férfi kinyújtotta a kezét, mintha csak a hős ruhájának szegegyét próbálná megérinteni, mire Jezal hátratántorodott, és majdnem fellökte a kolduslányt, aki miatt ez az egész szerencsétlen ügy elkezdődött.

– Köszönöm – szólt lelkesen a lány erős parasztos akcentusával, ami csak még otrombábbnak tűnt véres szája miatt. – Nagyon köszönöm, uram.

– Igazán semmiség. – Jezal zavartan oldalgott el. A lány rettenetesen mocskos volt, és esze ágában nem lett volna elkapni tőle valamiféle betegséget. A tömeg figyelme most minden volt, csak nem kellemes. A báméskodók mosolygó tekintetétől és csodáló morgásától kísérve tovább csoszogott hátrafelé.

Ferro mogorván nézte Jezalt, ahogy távolodtak a Négy Saroktól.

– Mi van? – kérdezte a férfi.

Ferro megvonta a vállát. – Nem vagy olyan gyáva, mint régen voltál.

– Köszönöm a nagyvonalú dicséretet. – Bayaz felé fordult. – Ez meg mi a fene volt?

– Ez a te saját jó cselekedeted volt, fiam, és büszke vagyok rád. A jelek szerint csak sikerült tanítanom neked ezt-azt.

– Úgy értettem – vicsorította Jezal, aki úgy érezte, hogy a semminél is kevesebbet tanult Bayaz állandó előadásaiából –, hogy mi a rossebért kellett világgá kürtölni a nevedet? Most az egész városban ezt fogják mesélni.

– Erre nem gondoltam – mosolyodott el halványan a mágus. – Egyszerűen úgy éreztem, tudniuk kell, ki hajtotta végre ezt a nemes cselekedetet. Hálát érdemelsz, amiért az elesettek támaszául szegődtél, amiért segítettél egy bajba jutott hölgyön, amiért védelmeztél a gyengéket, és így tovább. Csodálatra méltó, igazán.

– De... – szólt Jezal, aki egyáltalán nem volt benne biztos, hogy nem nézik-e hülyének.

– Itt elválnak az útjaink, fiatal barátom.

– Ó! Elválnak?

– Hová megy? – kérdezte gyanakodva Ferro.

– Akad néhány elintézni való ügyem – felelte a mágus. – És te velem jössz.

– Már miért mennék? – A nő úgy festett, mint akinek még a szokottnál is rosszabb a kedve, amióta leszálltak a hajóról, pedig amúgy sem éppen vidám természetéről ismerték.

Bayaz az égre emelte a tekintetét. – Mert tökéletesen híján vagy azoknak a szociális képességeknek, amik ahhoz kellene, hogy öt percnél tovább húzd egy ilyen helyen. Mi másért? Jól sejtem, hogy te visszamész az Agriontba? – kérdezte Jezaltól.

– Igen. Természetesen.

– Nos hát, szeretnék köszönetet mondani, Luthar százados, mindazért, amit a mi kis kalandunk érdekében tettél.

– Hogy van képe hozzá, maga mágikus seggféj? Az egész cucc egy kapitális, fájdalmas, arcpirító baklövés volt, tökéletes időpocsékolás!

A valóságban azonban Jezal csak ennyit mondott: – Igazán nem tesz semmit. – Lagymatag parolára készülve megfogta az öreg kezét. – Megtiszteltetés volt.

Bayaz szorítása meglepően keménynek bizonyult. – Jó ezt hallani. – Jezal egyszerre azt vette észre, hogy az öreg maga felé húzza, és ő idegesítően közlelő bémul abba a villogó zöld szempárba. – Talán a későbbiekben is kollaborálnunk kell majd.

Jezal pislantott egyet. A „kollaborálni” egészen csúful hangzott. – Nos hát... ööö... esetleg... találkozunk még? – Azért ha őt kérdezik, jobb lett volna soha többé.

De Bayaz csak mosolygott, ahogy elengedte Jezal zsidbadt ujjait. – Ó, én biztos vagyok benne, hogy összefutunk.

A NAP KELLEMESEN SÜTÖTT ÁT az illatos cédrus ágai között, petytyes árnyékot vetve a földre, éppen úgy, mint régen. Kellemes szelő fújt az udvaron, és a fákon madarak csiripeltek, ahogy mindig is.

A laktanya öreg épületei szemernyi sem változtak; most is szorosan fogták közre a szűk udvart, és most is repkény borította a falait. Itt azonban véget is ért a hasonlóság Jezal kellemes emlékeivel. A székek lábán vékony moharéteg kúszott fel, az asztal lapját vastagon lepte a madárürülék, a pázsitot pedig hetek óta nem nyírta le senki, így hát hosszú fűszálak végei csiklandozták Jezal vállját.

A kártyások sem jártak itt már régen. Jezal figyelte, ahogy az árnyékok táncolnak a szürke falapon, és visszaemlékezett a nevetésre, a füst és az erős ital ízére, a lapok tapintására az ujjai között. Itt ült a keményen és férfiasan játszó Jalenhorm. Itt nevetett Kaspá az éppen az ő kárára elsütött vicceken. Itt dőlt hátra West, és rázta neheztelően a fejét. Itt rendezgette a lapjait Brint, reménykedve a nagy nyereményben, ami sosem érkezett meg.

És ez volt itt Jezal helye. Kihúzta a széket a gazból, leült, egyik csizmáját feltette az asztalra, és hátrabillent. Egészen hihetetlennek tűnt, hogy egykor ugyanitt üldögélt, és azt fontolgatta, hogyan tud a legjobban kitolni a barátaival. Most megfogadta, hogy soha többé nem foglalkozik ilyen ostobaságokkal. Vagy legfeljebb csak egy-két leosztás erejéig.

Ha azt hitte, hogy egy alapos mosakodás, egy gondos borotválkozás meg a hosszas fésülködés után otthonosabban fogja érezni magát, hát csalódnia kellett. Az ismerős mozdulatok ellenére úgy érezte magát, mintha idegen lenne saját poros szobáiban. Nem csigázta fel sem a csizmák és a gombok fényesítése, sem az arany paszomány igazgatása.

Amikor végül megállt a tükör előtt, ahol régen annyi kéjes órát töltött, határozottan lelombozónak találta a látványt. Szikár, viharvert utazó nézett vissza rá ragyogó szemmel a visserinei üvegből. Homokszínű szakállá alig rejtette el a heget deformálódott állán. Régi egyenruhái mind kellemetlenül feszültek rajta, a keményítőtől viszkedett a bőre, és a szűk gallérok majd' megfojtották. Egyáltalán nem érezte többé, hogy jól állna neki az uniformis. Egyáltalán nem érezte magát többé katonának.

Még azt sem igazán tudta, kinél kell jelentkeznie, miután ilyen hosszú időt töltött távol. Arra gondolt, hogy talán megkereshetné Varuz tábornagyot, ha igazán akarná, de a dolog úgy állt, hogy eleget tanult már a veszélyről ahhoz, hogy ne akarjon mindenáron elébe menni. Megteszi a kötelességét, ha felkéri rá. De ahhoz előbb meg kell találniuk.

Előbb valami másnak kell utánajárnia. Már a gondolat is halálra rémítette, de egyben fel is csigázta. Bedugta az egyik ujját a gallérja alá, hogy megpróbálja valahogy enyhíteni a szorítást a torkán. Nem ment vele semmire. Mégis, ahogy Kilencujjú Logen mondogatta előszeretettel, jobb megtenni, mint örökké tartani tőle. Felvette a díszkardját, de miután egy percig meredten bámulta az abszurd réz csigavonalakat a markolatán, a földre dobta, és berúgta az ágy alá. Mutasd magad kevesebbnek, mint amennyit érsz, mondta volna Logen. Elővette inkább madárlátta hosszú acélját, belecsúsztatva az övére erősített csatba, majd mély lélegzetet vett, és az ajtóhoz lépett.

AZ UTCA EGYÁLTALÁN NEM HATOTT RÁ NYOMASZTÓAN. A város egyik csendes szegletében húzódott, messze a kereskedelem forgagatától és a munka zajától. A közelben azért így is öblös hangon kínálgatta portékáját egy köszörűs. A szerény házak ereszei alatt galambok turbékoltak kedvetlenül. Valahonnan paták kopogása és kocsikerekék csikorgása közeledett, hogy aztán gyorsan el is vesz-szen a távolban. Ettől eltekintve teljes volt a csend.

Jezal már mindkét irányból elsietett egyszere a ház előtt, többször viszont nem merte megtenni, nehogy Ardee meglássa az ablakból, felismerje és elkezdjen gondolkodni rajta, hogy mégis mi a fenét akar. Így hát inkább az utca másik végén róttá a köröket, és újra meg újra elpróbálta, hogy mit is fog mondani, amikor a lány megjelenik a küszöbön.

– Nos, visszatértem! – Nem, nem, túl flancos. – Helló, hogy s mint? – Nem, túl laza. – Én vagyok az, Luthar. – Túl merev. – Ardee... hiányoztál. – Túl szenvelgő. Észrevett egy férfit, aki az egyik emeleti ablakból figyelte barátságatlanul, és gyorsan elindult

Ardee háza felé, miközben újra meg újra azt motyogta magában: – Jobb megtenni, jobb megtenni, jobb megtenni...

Ökölrel dörömbölt a fán. Állt és várt, szíve a torkában dobogott. Kattant a retesz, Jezal pedig az arcára erőltette a legmegnyerőbb mosolyát. Kinyílt az ajtó, és egy alacsony, kerek képű, kellemetlenül csúf lány meredt rá odabentről. Annyit nem változhattak a dolgok, hogy ez legyen Ardee. – Igen?

– Ööö... – Egy cseléd. Hogy lehetett akkora marha, hogy azt hitte, Ardee személyesen fog ajtót nyitni? Polgár volt, nem koldus. Jezal megköszörülte a torkát. – Nos, visszatértem... Akarom mondani... itt lakik Ardee West?

– Igen. – A lány most már elég szélesre tárta hozzá az ajtót, hogy Jezal beléphessen a félhomályos folyosóra. – Kit jelenthetek be neki?

– Luthar századost.

A lány úgy kapta fel a fejét, mintha bábu lenne, és most valaki hirtelen rántott volna egyet a zsinegein. – Jezal dan Luthar százados?

– Igen – mormogta csodálkozva Jezal. Ezek szerint Ardee még a személyzetnek is mesélt róla?

– Ó... ó... ha lenne szíves várni... – A lány egy ajtóra mutatott, majd tágra nyílt szemmel sietett el, akárha maga Gurkhum császára érkezett volna látogatóba.

A félhomályos nappalit mintha olyasvalaki rendezte volna be, akinek túl sok pénze volt, túl kevés ízlése, és közel sem elég tere ambíciói megvalósításához. A szobában jó pár rikító kárpittal behúzott fotel állt egy túlméretezett és túldíszített szekrény társaságában, az egyik falra pedig akkora festményt akasztottak, hogy kis híján ki kellett verni miatta a szomszéd házzal közös falat. Két poros fénysugár esett be a függöny résein keresztül, megvilágítva az antik asztal csillogóra fényesített, bár kissé rozoga felületét. Külön-külön minden egyes bútordarab állta volna a mustrát, így együtt, összefoglalva szinte fojtogató volt a hatás. Ahogy összeráncolt homlokkal forgolódott a szobában, Jezal igyekezett arra koncentrálni, hogy nem a bútorok kedvéért jött ide, hanem Ardee miatt.

Röhejes volt. A térdei remegtek, a szája kiszáradt, forgott vele a világ, és ez minden egyes eltelt pillanattal csak rosszabb lett. Még Aulcusban sem volt ennyire betojva, amikor egy csapat ordító sanká rohant felé. Tett egy ideges kört a szobában, kezét hol ökölbe szorította, hol inkább ellazította. Kilesett a csendes utcára. Rátámaszkodott egy székre, hogy megvizsgálhassa az óriási festményt. Egy izmosnak tűnő király ácsingózott közepén, fején egy túlméretezett koronával, a lábánál pedig prémszegélyes urak hajbókoltak. A Nagy Harod, tippelt Jezal, de a felismerés nem tette boldogabbá. Bayaz előadásainak kedvenc és egyben legfárasztóbb témája volt, hogy milyen lenyűgöző eredményeket ért el ez az ember. Felőle Nagy Harodot eltehetnék ecetes lébe savanyúságnak. Nagy Harod elmehet a...

– Nicsak, nicsak...

A nő az ajtóban állt. A folyosóról beáramló fény élesen megvilágította sötét haját, fehér ruhájának széleit, az arcélét meg a lehető leghaloványabb félmosolyt a szája szegletében. Mintha semmit sem változott volna. Gyakran előfordul az életben, hogy a rég várt pillanatok végül mélységes csalódást okoznak. Újra látni Ardeet ennyi idő után kétségkívül a kivételek közé tartozott. Minden előre ki gondolt mondat egyetlen pillanat alatt párologott el a fejéből. Éppoly bambán állt, mint amikor először pillantotta meg a nőt.

– Tehát élsz – mormogta Ardee.

– Igen... ööö... nagyjából. – Jezalnak sikerült kipréselnie magából egy zavart félmosolyt. – Azt hitted, meghaltam?

– Reméltem. – A férfi arcáról egyetlen pillanat alatt fagyott le a mosoly. – Még egy levelet sem kaptam. Igazából azt hittem, egyszerűen megfeledkeztél rólam.

Jezal vágott egy grimaszt. – Ne haragudj, amiért nem írtam. Nagyon sajnálom. Akartam... – A nő bevágta maga mögött az ajtót, nekitámaszkodott, és kezét a háta mögött összekulcsolva meredt komoran a férfitra. – Egyetlen nap sem volt, amikor ne akartam volna. De szólított a kötelesség, és esélyem sem volt elmondani senki-nek, még a családomnak sem. Az van... az van, hogy messze jártam, nyugaton.

– Tudom. Az egész városban ezt beszélik, és ha még én is hallottam, az már végképp azt jelenti, hogy közszájon forog.

– Hallottad?

Ardee a folyosó felé intett a fejével. – A lánytól.

– A lánytól? – Hogyan hallhatott a kalandjairól Aduában bárki is, hát még a cseléd? Jezal szeme előtt egyszerre határozottan kellemetlen képek jelentek meg. Szolgálók csapata, akik kuncogva vitatják meg, milyen lehetett, amikor betört arccal, sírva feküdt a földön. Mindenki, aki egy kicsit is számít, nyilvánvalóan arról pletykált, hogy mekkora marha lehet az, akit egy sebhelyes északföldi óriás etet kanállal. Érezte, hogy a füle hegyéig elvörösödik. – Mit mondott?

– Ó, tudod. – A nő szórakozottan lépett be a szoba közepére. – Hogy megmászta a falakat Darmium ostrománál, vagy mi. Hogy kinyitotta a kapukat a császár embereinek, meg a többi.

– Micsoda? – Jezal még jobban ledöbbsent, mint korábban. – Darmiumnál? Akarom mondani... Kitől hallotta?

Ardee közelebb jött, aztán még közelebb, Jezal pedig egyre idegesebb lett, amíg végül a nő meg nem állt. Most már ott állt előtte, fejét kicsit felfelé fordítva nézett a szemébe, és az ajkai enyhén szétnyíltak. Olyan közel voltak egymáshoz, hogy Jezal azt hitte, a nő rögtön átkarolja és megcsókolja. Olyan közel voltak egymáshoz, hogy kissé előrehajolt, félig lehunyta a szemét, és bizsereggni kezdett az ajka... Aztán Ardee ellépett mellette, a haja majdnem Jezal arcába lebbent, és tovább folytatta útját a szekrény felé. Amikor odaért, kinyitotta, és elővett belőle egy kancsót, Jezal pedig a szőnyegbe gyökerezett lábbal állt tovább a szoba közepén.

Bénult csendben figyelte, ahogy Ardee megtölt két poharat, és az egyiket felé nyújtja. A bor olajos lassúsággal lötytyent körbe az üvegen. – Megváltoztál. – Jezalt hirtelen elfogta a szégyen, és ösztönösen az arca elé kapta a kezét, hogy eltakarja az ott éktelenkedő sebet. – Nem arra gondoltam. Vagy legalábbis nem csak arra. Mindenre. Valahogy más vagy.

– Én... – Ha lehetséges, a nő még nagyobb hatással volt rá, mint régen. Akkor még nem nehezedett rá a várakozás meg a pusztaságban álmodozással töltött hosszú napok súlya. – Hiányoztál. – Gondolkodás nélkül mondta ki a szót, aztán azon kapta magát, hogy elpirul, és gyorsan megpróbált témát változtatni. – Hallottál a bátyád felől?

– Minden héten írt. – A nő hátravetette a fejét, kiürítette a poharát, majd nekilátott, hogy újra teletöltse. – Legalábbis amióta megtudtam, hogy életben maradt.

– Hogyan?

– Egy jó hónapig vagy még tovább is halottnak hittem. Hajszál híján menekült meg egy csatában.

– Csata volt? – nyüsztette Jezal, aztán rögtön eszébe jutott, hogy de hiszen éppen háború zajlik. Hát persze hogy vannak csaták. – Milyen csata?

– Az, amelyikben Ladisla herceg meghalt.

– Ladisla meghalt? – vonyította Jezal; megint a lányosan magas regiszterekben járt a hangja. Nem sokszor találkozott a koronaherceggel, de az akkor mindig annyira el volt merülve saját magában, mint aki érinthetetlen. Nehéz volt elhinni, hogy ledöfhetik egy karddal, meglőhetik egy nyílvezzővel, és ugyanúgy meghalhat, mint egy hétköznapi ember, de hát ezek szerint mégiscsak ez volt a helyzet.

– Aztán megölték az öccsét...

– Raynaultot? Megölték?

– Az ágyában, a palotában. Ha a király meghal, a Nyílt Tanács fog újat választani szavazással.

– Szavazással? – Most már olyan magas volt a hangja, hogy érezte az epe keserű ízét a torkában.

Ardee már megint a poharát töltötte újra. – Uthman küldöttét kivégezték a gyilkosságért, bár igen valószínű, hogy ártatlan volt, úgyhogy a háború a gurkhuliakkal folytatódik...

– A gurkhuliakkal is háborúzunk?

– Dagoska az év elején elesett.

– Dagoska... elesett? – Jezal egyetlen húzásra kiürítette a pohárát, és a szőnyeget bámulva igyekezett összeilleszteni a fejében a kirakós darabjait. Persze nem volt semmi meglepő abban, hogy zajlottak az események, amíg ő távol járt, de arra azért nem számított, hogy a feje tetejére áll a világ. Háború a gurkhuliakkal, csaták északon, szavazás az új királyról?

– Akarsz még egyet? – kérdezte Ardee, megbillentve a kezében tartott kancsót.

– Azt hiszem, rám fér. – Nagy dolgok történtek, persze, Bayaz megmondta. Jezal türelmetlenül, szinte dühösen figyelte, ahogy a bor bugyogva csordul a pohárba. Meglátott Ardee felső ajkán egy apró heget, amit azelőtt sosem vett észre, és hirtelen késztetést érzett, hogy megérintse, a nő hajába túrjon az ujjával, magához szorítsa. Nagy dolgok történtek, de mind jelentéktelennek tűntek ahhoz képest, ami itt zajlott ebben a szobában. Ki tudja? Az egész élete megfordulhat a következő néhány pillanaton, ha megtalálja a megfelelő szavakat, és rá tudja venni magát, hogy kimondja őket.

– Tényleg hiányoztál – sikerült kinyögnie végül. Nyomorúságos próbálkozás volt, amit a nő egy keserű mordulással intézett el.

– Ne legyél már hülye!

Jezal elkapta a nő kezét, és kényszerítette, hogy a szemébe nézzen. – Egész életemben hülye voltam. Most nem vagyok az. Voltak pillanatok a semmi közepén, amikor egyedül az a remény tartott életben, hogy egyszer még veled lehetek. Minden egyes nap látni akartalak... – Ardee meg sem moccant, csak összeráncolt szemöldökkel nézett vissza a férfitra. Frusztráló volt, hogy nem omlott a karjába mindazok után, amin Jezal keresztülment. – Ardee, kérlek, nem vitatkozni jöttem.

A nő komoran nézett le a padlóra, aztán ledöntött a torkán még egy pohár bort. – Nem tudom, miért jöttél.

– Mert szeretlek, és soha többé nem akarok elválni tőled! Kérlek, mondd, hogy a feleségem leszel! – Majdnem hangosan is kimondta, de az utolsó pillanatban meglátta a nő megvető tekintetét, és visszafogta

magát. Teljesen megfélekedezett róla, milyen nehéz eset tud lenni Ardee. – Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek. Tudom, hogy csalódtál bennem. Jöttem, amint tudtam, de látom, nincs kedved beszélni velem. Később visszajövök.

Ezzel otthagya a nőt, és az ajtó felé indult. Csakhogy Ardee hamarabb ért oda, elfordította a kulcsot a zárban, és kirántotta belőle. – Itt hagysz egy levél nélkül, aztán visszajössz, és most meg itt akarsz hagyni egy csók nélkül? – Tett egy gyors lépést Jezal felé, mire a férfi azon kapta magát, hogy hátrál előle.

– Ardee, te részeg vagy.

A nő ingerülten rázta meg a fejét. – Mindig részeg vagyok. Nem azt mondtad, hogy hiányoztam?

– De – motyogta a férfi, és valami oknál fogva határozottan félni kezdett. – Azt gondoltam...

– Itt van a kutya elásva! A gondolkodásban. Nem csinálod valami jól. – A nő egészen az asztal széléig terelte Jezalt, akinek a kardja beszorult a lábai közé, és meg kellett támaszkodnia, nehogy elveszítse az egyensúlyát, és eltaknyoljon.

– Hát nem vártam rád? – suttogta Ardee, és a lehelete édes-savanyú volt a bortól. – Éppen, ahogy megkértél rá. – A szája finoman érintette a férfi száját, a nyelve hegye kicsusszant, és Jezal ajkát érintette. A nő halk, gurgulázó hangokat hallatva simult hozzá. A férfi érezte, ahogy Ardee keze végigsiklik az oldalán az ágyékához, és gyengéden masszírozni kezdi a nadrágon keresztül.

Jólesett az érintés, és azonnali merevedést okozott. Mérhetetlenül jólesett, de egyben kellőképpen aggasztó is volt. Idegesen pilantgatott az ajtó felé. – És mi lesz a cselédekkel? – nyögte.

– Ha nem tetszik nekik, kereshetnek maguknak egy másik kurva állást, nem igaz? Én ellettem volna nélkülük.

– Akkor ki... au!

A nő belemarkolt Jezal hajába, és lefelé húzta a fejét, úgyhogy most egyenesen az arcába beszélt. – Felejtsd el őket! Vagy talán nem miattam jöttél?

– De... de, hát persze.

– Akkor mondd ki! – Ardee keze a férfi nadrágjának feszült. Szinte fájdalmat okozott, de azért mégsem.

– Ah... Miattad jöttem.

– Nos, ez esetben itt vagyok. – A nő ujjai Jezal nadrágszíjával babráltak, és hamarosan ki is csatolták. – Most már nincs miért szégyenlősnek lenned.

Jezal megpróbálta elkapni a csuklóját. – Ardee, várj... – A nő másik keze kiosztott egy éles pofont Jezal arcára, amitől annak megbillent a feje, és csengeni kezdett a füle.

– Fél éve itt ücsörgök, és nem csinálok *semmit!* – szúrte Ardee összeszorított fogai közül a kissé elcsukló szavakat. – Tudod, mennyire unatkoztam? Most meg azt mondd, hogy várjak? Hát baszódj meg! – Durván beletúrt a férfi nadrágjába, előrángatta a farkát, aztán az egyik kezével dörzsölgetni kezdte, a másikkal meg az arcába karmolt, miközben Jezal lehunyta a szemét, és a nő szájába lihegett; nem tudott másra gondolni, csak arra a két meleg kézre.

Ardee fogai előbb finoman, aztán keményebben haraptak rá a férfi ajkára. – Á! – nyögött fel Jezal. – Á! – Ardee most már folyamatosan harapdálta, méghozzá olyan elszántan, mintha a férfi ajka egy darab porcogó lenne, amin át kéne küzdenie magát. Jezal megpróbált elhúzódni, de a hátát támasztó asztaltól mozdulni sem tudott. A fájdalom majdnem olyan heves volt, mint a döbbenet, aztán ahogy a harapdálás folytatódott, csak még hevesebb lett.

– Áááá! – A férfi egyik kezével megragadta Ardee csuklóját, a háta mögé csavarta, majd megrántotta a karját, és az asztalra lökte a nőt. Ardee hangosan felszisszent, ahogy az arca keményen a polírozott fának koppant.

Jezal az ijedségtől mozdulatlanra merevedve, vértől sós szájjal állt meg felette. A sötét hajkorona kócos tincsei között meglátta a nő egyik szemét, amint kifejezéstelenül nézett rá kicsavarodott válla fölött. A hajszálak ide-oda libbentek a szája előtt, ahogy sebesen kapkodta a levegőt. Jezal elengedte a nő csuklóját, és ahogy az megmozdította a karját, észrevette a saját ujjai által hagyott élénkpiros nyomokat. Ardee belemarkolt a szoknyájába, és feljebb húzta, aztán

még egy darabot markolt, és addig folytatta a műveletet, amíg a szoknya már a dereka körül volt, és csak a sápadt hátsója meredt a férfi felé.

Nos. Ha Jezal új emberként tért is vissza, azért mégiscsak férfi maradt.

A nő feje újra meg újra a polírozott fának ütődött, ahogy a combjuk izzadt bőre összecsaltant, Jezal nadrágja pedig egyre lejjebb és lejjebb csúszott, amíg kardja markolata már a szőnyeget karcolta. Az asztal minden egyes lökéstől felháborodottan nyikorgott, egyre hangosabban és hangosabban, mintha egy mogorva öregember hátán dugtak volna. Ardee minden egyes lökéstől felnyögött, Jezal pedig fújtatott egyet; nem mondhatni, hogy a gyönyörtől vagy éppen a fájdalomtól, inkább csak mert az élénk testmozgással óhatatlanul együtt járt a kapkodó légzés is. Az egésznek könyörületes gyorsasággal lett vége.

Gyakran előfordul az életben, hogy a rég várt pillanatok végül mélységes csalódást okoznak. Ez kétségtelenül ezen pillanatok egyike volt. Amikor azokat a soha véget érni nem akaró órákat töltötte a pusztán, a nyeregben feltört hátsóval, az életét féltve, és arról álmodozva, milyen lesz viszontlátni Ardeet, semmi esetre sem egy gyors numerára gondolt az asztalon a nő izléstelenül berendezett nappalijában. Amikor végeztek, szégyenkezve dugta vissza lötytyedt farkát a nadrágba, és mérhetetlenül nyomorultnak érezte magát. Az övcsatjának kattánását hallva legszívesebben a fejét verte volna a falba.

Ardee felállt, hagyta lehullani a szoknyáját, aztán a szőnyeget bámulva megigazította a korcokat. Jezal a válla felé nyúlt. – Ardee... – A nő dühösen lerázta magáról a kezét, és elvonult. Valamit ledobott maga mögött a földre. Az ajtó kulcsa volt az.

– Mehetsz.

– Micsoda?

– Menj el! Megkaptad, amit akartál, nem?

Jezal hitetlenkedve nyalta meg véres ajkát. – Te tényleg azt hiszed, hogy ezt akartam? – Nem kapott választ. – Szeretlek.

Ardee krárogott egyet, mintha öklendezni készülne, aztán meg-
rázta a fejét. – Miért?

Jezal nem volt benne biztos, hogy tudja a választ. Nem volt ben-
ne biztos, hogyan komolyan gondolta, amit mondott, vagy hogy mit
érez egyáltalán. Előlről akarta kezdeni ezt az egészet, de nem tudta,
hogyan fogjon neki. Egy megmagyarázhatatlan rémálomban érez-
te magát, amiből igencsak ideje lett volna már felébredni. – Hogy
érted, hogy miért?

Ardee ökölbe szorított kézzel előrehajolt, és a férfi arcába üvöl-
tött. – Egy nagy kibaszott semmi vagyok! Mindenki gyűlöl, aki
ismer! A saját apám is gyűlölt! A saját bátyám is! – Elcsuklott a
hangja, az arca eltorzult, és a szájából fröcsögött a nyál a dühtől és
az elkeseredettségtől. – Mindent tönkreteszek, amihez csak hozzá-
nyúlok! Egy szarkupac vagyok! Hát hogyhogy nem veszed észre?
– Ezzel a kezébe temette az arcát, hátat fordított Jezalnak, és ráz-
kódni kezdett a válla.

A férfi remegő ajkakkal, nagyokat pislogva figyelte. A régi Jezal
dan Luthar minden valószínűség szerint felkapta volna a kulcsot,
kirohant volna a szobából, és végigvágatott volna az utcán, hogy
aztán soha ne térjen vissza. És még mázlistának érezte volna ma-
gát, amiért ilyen könnyen megúsza. Az új Jezal dan Luthar elgon-
dolkodott. Alaposan fontolóra vette a kínákozó lehetőséget. Csak-
hogy most már jellemesebb volt ennél. Vagy legalábbis ezt mondta
magának.

– Szeretlek. – A szónak hazugságíze volt a szájában, de most már
túl messzire ment, és nem fordulhatott vissza. – Még mindig sze-
retlek. – Átsietett a szobán, és bár Ardee megpróbálta eltolni magá-
tól, átkarolta. – Semmi sem változott. – Ardee hajába túrt az ujjai-
val, és a nő csendesen sírdogálva a mellére fektette a fejét, takonnyal
kenve össze Jezal fess uniformisát.

– Semmi sem változott – suttogetta a férfi. Pedig dehogynem.

Kilencujjú Logenre talán az utolsó párbaj vár, de az nem lesz semmi. Odafent északon dülnek a harcok. Északföld királya keményen küzd, és csak egyetlen ember állíthatja meg. Legrégebbi barátja és legrégebbi ellensége. Itt az idő, hogy a Véres Kilences hazatérjen.

Glokta előljáró, akinek a kelletnél több gazdája, ám a kelletnél kevesebb ideje van, teljesen másféle harcot vív. A titokzatos csaták közepette senki nem érezheti magát biztonságban, és senki nem bízhat a másokban. Mivel a kardforgatás már rég nem az erőssége, kicsit sem bánja, hogy a zsarolás, a fenyegetés és a kínzás sosem megy ki a divatból..

Jezal dan Luthar eldöntötte magában, hogy a győzelem kivívása túlon belül fájdalmas folyamat, ezért hátat fordított a katonáskodásnak, hogy a szeretett nővel élhesse egyszerű életét. Csakhogy a szerelem is fájdalmas tud lenni – a dicsőségnek pedig megvan az a rút szokása, hogy akkor éri utol az embert, amikor a legkevésbé számít rá.

Miközben az Unió királya a halálos ágyán fekszik, a parasztok lázonganak, a nemesek pedig egymással hadakoznak a koronáért, mégsem gondolja senki, hogy az ország szívére a háború árnyéka vetülhet. Csak az Első Mágusnak vannak tervei a világ megmentésére, ezek azonban kockázattal járnak. És mind közül a legrettenetesebb kockázat az Első Törvény megszegése...

„Lélegzetelállító pillanatok, nagyszerű karakterek és száraz, komor nevetés.” – Dreamwatch

Felnőtteknek ajánljuk

3 499 Ft

ISBN 978 963 245 389 7

9 789632 453897

Könyvmolyképző Kiadó

Sötét örökség

csak úszóknak

brutális